

Spira Veronika:

„Lengyel László: A szabadság melankóliája”

(Miniesszék VI.)

„A magyar rendszerváltásnak megvannak az egyetemes dátumai. (...) Ám a könyvem nem Magyarország rendszerváltásáról, hanem az enyémről szól.” (19.l.)

„Rendszert váltunk és hűtőgépet (...). Észrevétlen parlamenti demokráciát és jogállamot építünk és befordulunk Nyugat felé – ezt most vesszük észre, amikor kifordulunk Kelet felé és elszáll a szabadság. (...) ismét van Rendszer és pocakos, vésett arcú rendszergazda (...) mi *homo urbanicusok*, mindannyian jól vagyunk.” (10. l.)

Lengyel László könyve memoár és történelmi-politológiai esszé a rendszerváltásról. A műfaj módot arra, hogy a szerző egyesítse a szemtanú és az elemző nézőpontját. A komplex, gyakran szépírói eszközökkel megalkotott szöveg lehetővé teszi, hogy a szerző fiktív vagy rekonstruált beszélőket is megszólaltasson. „*Rendszert váltunk és hűtőgépet. Észrevétlen parlamenti demokráciát építünk...*” Ki beszél itt? Mi valamennyien? Vagy a nép, akit nem kérdezett senki, mégis megéli a változásokat? A Trabantjába tuskolt nagymamával, világútlevele és kevéske dollár-kerete birtokában elindul Gorenjét vásárolni Ausztriába. Nincs érkezése holmi zárt ajtók mögött folyó tárgyalásokra figyelni, de érzékeli, hogy a feje fölött hol Nyugatra, hol Keletre fordulunk. Így megy el fölöttünk a történelem.

Ezt a szöveget, a néma népét a rendszerváltás történetének minden fontos fordulópontján megszólaltatja Lengyel. Értelmezése szerint a 90-es évek elejére a társadalom „megértette, hogy jobban jár, ha távolabb kerül az államtól, a politikától, és önmagában, kisközösségében boldogul. (...) Ma már nem hinnénk, de tömeges hit volt a vállalkozásban, a versengésben, a 'mi jobban hasznosítjuk, mint az állam' eszméjében. Az 1990-es taxisblokádnál (...) Rabár pénzügyminiszter legnagyobb megdöbbenésére azzal a népi követeléssel zárult, hogy legyen a benzin ára világpiaci ár, és ne állami hatósági ár.”

A társadalom mentalitástörténetének rajzát Lengyel meghosszabbítja a tizenöt, húsz évvel későbbi állapotokig: „A társadalom ezer kisebb-nagyobb csalódása (...) kellett ahhoz, hogy ismét hinni kezdjenek a szociális/nemzeti állami gondoskodásban.”

A komplex szövegalkotás, a különböző nézőpontok megjelenítése fontos része Lengyel politológiai módszerének, amelyet „realista és neo-machiavellianus” koncepciónak nevez (346. l.). A machiavellianus ebben a kontextusban azt jelenti, hogy az elemző az ellentétek kilátópontját foglalja el. A hegyeket a síkságról, a völgyeket a hegytetőről veszi szemügyre, a fejedelmet a nép, a népet a fejedelem szemszögéből vizsgálja. A „realista” jelző pedig tovább pontosítja a nézőpont kijelölését: „Ahhoz, hogy a kilátópontom meglegyen, és ne kerüljön se a „fejedelmek”, se a „népek” befolyása alá, ki kellett alakítanom az autonóm helyet a nyilvánosságban.”

A magyar rendszerváltás konfliktuális felrajzolása Lengyel számára éppen autobiográfikus elbeszélésmódjánál fogva lehetséges. Személyesen ismeri a különböző oldalak szinte minden szereplőjét. Mint közgazdász a Pénzügykutatóban a szakma idősebb és ifjabb elitjével dolgozik együtt. Családja révén benne gyökerezik a magyar értelmiség minden ágában-bogában, népiben, urbánusban, „pannon”- európeérben. Dédapja Benedek Elek, nagybátyja Benedek Marcell, másod-unokatestvére Benedek István (Aranyketrec). Apja Lengyel Dénes, a magyar mondavilág elismert feldolgozója, édesanyja, Kovács Ágnes, néprajzkutató, a kalotaszegi népmesék gyűjtője. Szoros rokoni szálak fűzik Lengyelt mindkét ágról Erdélyhez, a Székelyföldre, Kolozsvárhoz.

A kilátópont megrajzolásának fontos eleme a visszatekintés személyiségének, világlátásának történetére. Kamaszként, egyetemistaként 68-as hosszú hajú lázadó volt, aki átélte azt a „varázslatos pillanatot”, amikor „a budapesti fiatalok órái együtt jártak a párizsi, a prágai

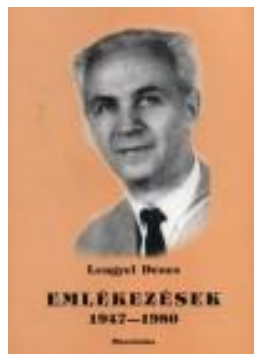
diákokéval”, amikor megszűnni látszik a magyar világ magyar világ lenni, helyette „világ világ” lett. A 68-asság később jó kapcsolódási pontot jelent a demokratikus ellenzékhez.

Párttag volt (1988-ban zárták ki Bíró Zoltánnal, Király Zoltánnal, Bihari Mihállyal együtt), de nem a létező szocializmus vonzotta. Öngazgató, egyenlőséget és szabadságot valló demokratikus rendszert képzelt el a klasszikus marxizmus, a trockizmus, majd a gramscianus eurokommunizmus alapján. Marxizmusa, párttagsága, részvétele a reformközgazdászok munkájában teremtettek kapcsolódási pontot az MSZMP reformszárnyához.

Később, ahogy maga fogalmaz, mint anti-etatista és anti-korporatista közel került a liberálisokhoz, ugyanakkor mint institucionalista és szegénypárti, a szociáldemokráciához vonzódik. A jelenre nézve baloldali liberális közéleti értelmiségként definiálja magát. (176. l.)

Lengyel László a családja révén ugyanakkor átélhette, átgondolhatta, mit jelentett kirekesztetté, zsidónak bélyegzetté válni a két háború közötti Magyarországon. Édesapja, aki Benedek Elek unokája volt, zsidónak minősült, mert apja zsidó volt, sőt anyai nagyanyja, Benedek Elek felesége, Fischer Mária is zsidónak született. Lengyel Dénest behívták munkaszolgálatra. Önéletrajzában leírja, milyen lelki szenvedést, meg hasonlást, identitásválságot, szégyent élt át üldöztetése alatt.

Éppen ez a sokféle szálon való kapcsolódás a magyar társadalomhoz, erdélyi és hazai közösségekhez, valamint néptanítói ambíciói, amelynek folytán állandóan járta az országot, előadást tartott kisebb-nagyobb városokban, falvakban, lehetővé teszik számára, hogy a magyar társadalom szinte minden szegmensét képes legyen egyszerre belülről és kívülről látni, sőt egyiket a másik szemszögéből érzékelni.

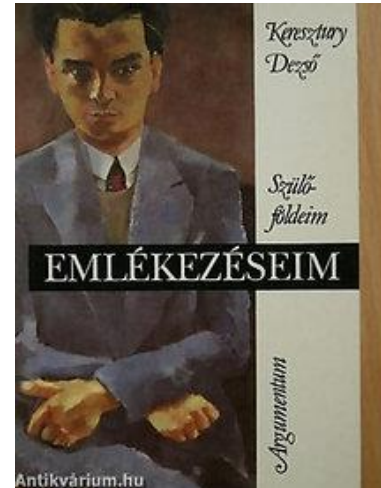
Jól látja többek között, hogy a magyar társadalom egy részében, gyakran a népiek és a volt keresztény középosztály leszármazottai körében a felszín alatt ott lappang a reflektálatlan antiszemitizmus. Csengey Dénes azt találta mondani Lakitelken, hogy „az igazi vidék-Magyarországot képviseljük a Moszkva hatalma és a Nyugat hitelei között őrlődő gyökértelen Budapest-Magyarországgal szemben.” Lengyel László

arra emlékeztette Csengeyt, hogy „Ha nem küldik a gyökereket a gyökérteleneket a gázba, akkor nyugodtan gyökerezhetnek.” (249. l.)

Felidézi Keresztury Dezső emlékiratainak egy epizódját a Horthy korszakból. A család badacsonyi nyaralóját felajánlotta Szegfű Gyulának és feleségének egy kis nyári kikapcsolódásra. Keresztury anyja, a zalaegerszegi polgármester katolikus özvegye, Szegfűnét szemtől szembe lezsidózta és becsmérelte. „Mire felocsúdtam csodálkozásomból, anyám (...) már néhány csúnya jelző kíséretében megütötte Marikát, aki szó nélkül elrohant. (...) Természetesen Marikával vállaltam szolidaritást, s anyámmal megszakítottam minden kapcsolatot.” (202. l.)

Az epizód jól mutatja, hogy a politikai célú manipuláció, gyűlöletkeltés hogyan mérgezi meg a magánéletet is, hogyan írja felül a legelemibb morális normákat, a jól neveltség, a kulturált viselkedés, a vendégszeretet évszázados magatartásformáit. A kibeszéletlenség, a szembenézés hiánya, az újabb és újabb manipulációk egymásra rakódnak, és mérgezik mindmáig a társadalom tudatát.

A biográfiai, családtörténeti tények kontextusában nem meglepő, hogy a rendszerváltást előkészítő évtizedben Lengyel László minden csoporttal megtalálta a kapcsolódási pontot, részt vett a legkülönbözőbb szervezetek alapításában. Ideális közvetítő volt, anélkül, hogy kizárólagosan bármelyiknek is elkötelezte volna magát. „Egyszerre lehettem ott az MDF, a Szabad Kezdeményezések Hálózatának, az Új Márciusi Frontnak, a Nyilvánosság Klubnak az alapításánál”, de segített a Fidesz, az MSZMP-s reformkörök, az MSZDP, a kisgazdák megszerveződésében is.

Nem lett egyik csoport „hasznos idiotája” sem, (ahogy Lenin nevezte a kommunizmus nyugati propagálóit), de nem lett (Gombrowicz-csal szólván) féloldalas szabadgondolkodó sem, aki csak a más térfelén bírál, a sajátján fanatikus. Szocializmus felfogása irritálta az állampártot, nemzetfelfogása a népieket, a jozefinizmus és a gög felemlítése a szabaddemokratákat. Arra törekedett, hogy minden helyzetben a maga módján legyen magyar, szocialista, liberális és európai.

Lengyel nézőpontja azonban ennél is komplexebb, hiszen elemzőként nem azonos a rekonstruált 80-as évekbeli önmagával. Ez az újabb komponens teszi teljessé azt a realista mecchiavelliánus nézőpontot, ahonnan bemutatja és értelmezi a rendszerváltás folyamatát.

A könyv címe *A szabadság melankóliája*, ami nem meglepő, ha a mű teljes ívére, harminc egynéhány év történetére gondolunk. A kezdet 1981: „1981. december 13-án, a lengyel szükségállapottal kezdődött a rendszerváltásom (...). Így, és ebben a rendszerben fogom leélni az életemet, hacsak el nem menekülök külföldre. A keleti blokk reménytelen. Magyarország reménytelen.” (22., 24. l.)

A következő évtizedekben voltak nagyszerű, a világtörténelmet is befolyásoló pillanatok, mint a keletnémetek kiengedése az osztrák határon, amely felgyorsította a berlini fal leomlását és a két Németország egyesítését. Volt eredményes együttműködés a politikai riválisok között, mint a

Bibó-évkönyv, Nagy Imre és társai újratemetése, a kerekasztal tárgyalások, a békés átmenet levezénylése, egy európai típusú demokrácia intézményrendszerének közös megteremtése.

A történet vége harminchárom évvel később, 2013-14-ben, azonban már nem különbözik a kiindulóponttól: „*Megint el kell gondolkodnom, mint 1981. december 13-a után: lehet, hogy olyan világon és Európán kívüli rendszerben kell leélnem az életemet, amely elviselhetetlen? A végtelen történet újabb állomásához következett, amikor visszatálált elejéhez.*” (388. l.)

A melankólia ennek a visszaérkezésnek szól, és annak a folyamatnak, amely a rendszerváltás eredményeinek lerombolásához vezetett a politikai, gazdasági és szellemi elit emberi minőségének és teljesítményének következményeképpen. A társadalommal folytatott párbeszédről, a többség boldogulásáért érzett felelősségről minden kormány megfelelt a választásokon megszerzett legitimitás gögijében, a szerzés és a hatalom mámorában.

Lengyel László a rendszerváltást követő minden kormányzatban érzékelte a pretoriánus törekvések jelenlétét, 2000-től az erősödését, 2010 után pedig a rendszerváltás szinte minden eredményének lerombolását, egy vezérdemokrácia kiépítését. A demokrácia hült helyén végül nem maradt más, mint a korlátlan felhatalmazású vezető és környezete. Olyan rendszer jött létre, amelyben a tárgyalás a gyengeség jele, a hatalomgyakorlás elve pedig a mindenért semmit. „*Vaskor, Fortinbras, rablólovag elv.*”

Lengyel mindössze két kormányt említ, amely szakszerűen, a társadalom érdekeinek figyelembevételével és eredményesen dolgozott, a Németh- és a Bajnai-kormányt, de a választók egyiket sem méltányolták. Igaz, teszem hozzá, nem is állt mögöttük politikai erő. Mindkettő átmeneti fegyverszünet volt a vetélkedő hatalmi pólusok között.

A politológiai, történelmi memoár a gyökerek felidézésével kezdődik. Két szöveg áll a bevezetőben egymás mellett. Az egyik a magyarországi, a másik az erdélyi történelem fordulópontjait foglalja össze az ötvenes évektől napjainkig. A hazai Rákositól a homo orbanicus megjelenéséig idézi fel a fontosabb eseményeket, és a „*Lépj vissza a kiindulóponttra*” mondattal fejeződik be. Az erdélyi is a jelennel zárul: „*És a budapesti politika most követi el a harmadik történelmi 'több mint bűn, hiba'-t (...), amely Erdély elvesztéséhez és a romániai magyarok kiszolgáltatottságához vezetett.*” A két bevezető előre vetíti a könyv egészének ívét, a melankólia okát: a magyar történelemnek ebben a reményteli szakaszában sem sikerült átlépnie a magyar társadalomnak a maga árnyékát.

Lengyel a saját, 1981-ben kezdődő rendszerváltás-történetét olyan emberek portréinak megrajzolásával kezdi, akik a korszak emblematisztikus figurái, személyiségük, példájuk, munkájuk révén segítették szakmai, morális és szellemi identitását formálódni. A portrék később is megmetszik a rendszerváltás történetének elbeszélését, mint ahogy a már bemutatott szereplők is vissza-visszatérnek a későbbi események felidézésekor.

Az első portré **Kis Jánosé**, amely egy hosszú, a hetvenes évek közepétől a kilencvenes évek közepéig tartó, eleinte szoros, majd egyre lazuló szinte baráti kapcsolat rajza. „*Azt hiszem, hogy 1977 és 1989 között már-már barátok voltunk. De 1981 decembere és 1984 decembere között álltunk legközelebb egymáshoz (...)* ebben az időben mentorom, politikai és erkölcsi vezetőm volt. (...) *A toleranciát, a más igazságok mérlegelését oltotta belém. Ez az alapjában ugyancsak*

igen/nem, doktriner személyiség (...) ekkor megértésre és beleérzésre nevelte önmagát és magával együtt engem is. ”

A portré dialogikus formában folytatódik, amelyet az tesz hitelessé, hogy Lengyel önreflexiója is dialogikus. *„Hajlamos voltam a szélsőséges kilengésre. Kegyetlen támadó kedv, brutális, megsemmisítő szenvedély lobogott bennem. Észrevétlen kisebb-nagyobb egyensúlyokat alakított ki bennem. (...) Állítod, hogy az ellenzék haszna szempontjából nézett engem és kihasználta a naivitásomat, mint sokan másokét! Ugyanaz a jakobinus, doktriner, bolsevista-lukácsista Naphta volt és maradt! (...) De ma is hiszem és tartom: akkor mélyen érző és gondolkodó, derék ember és gyöngéd barát volt.”*

1985-ben, a monori találkozón, amikor Donáth Ferenc szervezésében az ellenzék két szárnya együttesen kereste a kibontakozás útját, Lengyel László beszélgetett Bence Györggyel a demokratikus ellenzék és a közte kialakult feszültségről, majd szakításról. Bence ugyanis a párizsi *Magyar Füzetek*ben megtámadta a szamizdatos ellenzéket, mondván, hogy a lengyel szükségállapot után az ellenzékiiségnek ez a formája már nem időszerű. Tévétnak nevezte a küzdelmüket. A szamizdatot pedig egy rosszul felfogott népfrontosság miatt eszmei minimalizmussal vádolta. Vitriolos véleménye az volt, hogy hárman írják, és ugyanannyian olvassák. Ezzel az értékeléssel *„kiírta magát a haladó értelmiség köréből”*. Lengyel, ismerve az előzményeket, tréfásan így szólította meg: *„Trockij elvtárshoz van szerencsém?”*

A rendszerváltás után Lengyel László is hasonló helyzetbe kerül, amikor egy cikkében annak a véleményének adott hangot, hogy az SZDSZ-nek nincs esélye nagy párttá válni, mert nincs társadalmi beágyazottsága, és a nép nem vágyik az uralma alatt élni. Úgy vélte, hogy mind a kádárista, mind az antikádárista elitnek mennie kell. Név szerint többek között Haraszi Miklós és Kis János nevét is megemlítette. Bence akkor úgy értékelte a Lengyellel történeteket, hogy *„túl okos és önálló voltál ahhoz, hogy örökké megbűvölten nézd a nagy Kát, a nagy kígyót.”* Arról azonban nem szól Lengyel, hogy a Bencében forrongó harag, rosszmájúság, sőt tán bosszúvágy miként befolyásolta a Fidesz és személy szerint Orbán politikusi értékvalasztásait, amíg személyes tanácsadója volt (1990-94). Ehhez némi támpontot adhat visszamenőleg is Orbán legutóbbi, 2015-ös „évértékelője”, amelyben a liberalizmus elleni szokásos kirohanásakor Bencére hivatkozott, aki állítása szerint úgy vélekedett, hogy *„A liberálisok nagyon toleránsak, csak a fasisztákkal szemben kérlelhetetlenek. Hogy rajtuk kívül mindenki fasiszta, arról nem ők tehetnek.”* Persze az idézet autenticitása bátran kétségbe vonható.

Kis János portréjának megrajzolása közben a rendszerváltás története is halad előre, 81-ben megjelenik a *Beszélő* első száma, később elkísérjük Kis Jánost a Galamb utcai Rajk-féle szamizdat-butikba.

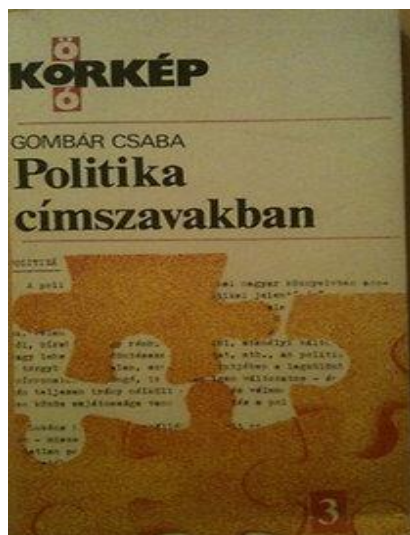

A Pénzügyminisztériumban és a Pénzügykutatóban a KISZ égisze alatt készül a *Fehér könyv*, amelyben az ifjú közgazdászok, Csillag István, Matolcsy György, Patai Mihály és Lengyel László elemzik a magyar gazdaság helyzetét, és keresik a változások lehetséges irányait. (Patai Mihály később kivált a reformerek közül. „*Ti kis szekta vagytok Názáretben, győzni majd évszázadok múlva fogtok. A birodalom, a légiók itt vannak, én a római polgárságot választom.*”- mondta.) Kis János megjelenteti a *Gondolatok a közeljövőről* c. szamizdat cikkét, amely az ellenzék feladatainak, programjának irányát keresi. Majd utalás történik későbbi eseményekre, az 1987-re elkészült *Társadalmi szerződésre*, és az 1989-es *Kék könyvre*, amely az SZDSZ programja lett.

Kis János később már csupán az említés szintjén jelenik meg a rendszerváltás későbbi történetében, ugyanis 1988-89-ben az Egyesült Államokban volt vendégtanár. Nem volt jelen az SZDSZ megalakulásakor, nem lett parlamenti képviselő, 1991-ben lemondott a pártelnökségről, 2002-ben pedig a pártból is kilépett. „*A legismertebb élő filozófus akart lenni.*” véli Lengyel, és bizonyára nem alaptalanul.

Gombár Csaba portréja a 80-as évek első feléből alkalmat ad arra, hogy Lengyel felvillantsa a korszak egyik fontos kérdését *Politika címszavakban* című Gombár-könyv kapcsán: a politikai és gazdasági liberalizmus viszonyát. Nyugaton ekkor virágzott a gazdasági liberalizmus Thatcherrel, Reagannal, Hayekkel és Friedmann-nal, Keleten pedig a reformközgazdászokkal. Gombár munkája egy diktatúrában emlékeztet a politikai liberalizmus alapértékeire, amely „*a politikai szabadságot az egyenlőséggel kívánja ötvözni, s az egyenlőséget csak az állampolgári*

szabadságjogok tényleges gyakorlása útján tartja elérhetőnek.” A korszak valós kérdése, hogy vajon a gazdasági liberalizmus nem az egyenlőtlenséget növeli-e a társadalomban. Vajon létezik-e politikai szabadság nélkül működőképes gazdaság? Van-e lehetőség a szabadság és az egyenlőség együttes érvényesülésére?

Gombár az első szabadon választott kormány működésére kitekintő szövegrészek egyikében szerepel majd újra. Ő és Hankiss Elemér kemény küzdelmet vívtak az Antall-kormány állampárti törekvéseivel a közszolgálati média függetlenségéért, a pártatlan tájékoztatásért. Évekkel az Antall-kormány bukása után Boross Péter azzal dicsekedett Lengyelnek, hogy „*én voltam, akinek az volt az álláspontja, hogy a két barátodat /Hankiss Elemért és Gombár Csabát/ bilincsben kellene kivezetni a Magyar Televízióból és a Magyar Rádióból.*” (357. l.) Szemléletes adalék ahhoz, hogy a politikai elit mennyire volt alkalmas arra, hogy megőrizze a liberális demokrácia intézményrendszerét, és egyáltalán szándékában állt-e, vagy a rendszerváltás számukra csupán azt jelentette, hogy „most mi következünk.” A rendszerrel a szemükben talán nem is volt semmi baj, csak a hatalom volt rossz kezekben.

A **Liska Tibor**ról készült portré egy „szabad embert mutat be egy nem szabad világban”. Meghökkenítő és lenyűgöző, radikális és rabiátus forradalmár szellem volt ő Lengyel leírásában. Csupa paradoxon. Olyan szocialista, aki gyűlölte az egyenlősdit, olyan liberális, aki tagadta a magántulajdon monopóliumát. Milyen tökehasznosítás az, vallotta, ahol születés alapján választódik ki a hasznosító. Nem hitt sem a szocializmus, sem a kapitalizmus megreformálhatóságában. „*Telitorokból ordított érthetetlen nyelven. Saját ismeretlen fogalmait hajította közénk, anélkül, hogy megmagyarázta volna őket.*” Kíméletlen gúnnyal leplezte le a rendszer vezető közgazdászait: „*És akkor jön ez a jobbfasizmusról balfasizmusra tért, Imrédy-gyerekből Gerő-gyerekké vált hályogkovács (...)*”

A paradoxonok ezzel nem érnek véget: „Minden tekintélyre, címre, rangra köpött. Undorodott a poloskás provincializmustól. De utálkozott a tömegforradalomtól is. Kizárólag az egyének forradalma, önfelszabadítása a cél, vallotta”. Két felszabadulást ismert el, a 45-öst és az 56-ost. Az egyikben „vége lett az urak világának, elment a fejünk fölül Isten, király, haza. Másodszor pedig kirúgtuk Rákosit és Gerőt, az oroszokat és a gonosz ostobákat.”

A Szolidaritást és a lengyeleket ostoba népségnek tartotta. Imádkozó sáskáknak nevezte őket, miközben ótestamentumi átkokat szórt Jaruzelskire.

Egy alkalommal, amikor egy tiltakozást kellett volna aláírnia, „(b)assza meg, félek, mondta, (...) aztán kért egy tollat és aláírta.”

Mészöly Miklósról nem készült külön portré, de a legélesebb, legpontosabb mondatok mégis az ő szájából hangzanak el a rendszerről, Kádárról, az országról:

„Kretén. Sőt most már érzelmeszedett kretén. (...) De éppen ez a varázsa: csak egy igazi hülye tudja lenyűgözni az igazi hülyéket. Ferenc József, Horthy Miklós és Kádár mind ostobák, de mindegyiknek volt pontosan annyi esze, ami egy ilyen ostoba ország vezetéséhez kellett. Ha kicsit több eszük lett volna, biztosan úgy végzik, mint Kossuth vagy Széchenyi, Károlyi vagy Nagy Imre”.

De Mészöly volt az is, aki 1986-ban a pártfunkcionáriusokat arra emlékeztette, hogy „az Írószövetségre nem elsősorban az íróknak, hanem a politikának van szüksége. Mi tudunk írni.”

Rövid portré idézi meg a korszak befolyásos közgazdászait, **Hagelmayer Istvánt**, **Antal Lászlót**, **Kopácsy Sándort**, **Jánosi Ferencet**, **Hetényi Istvánt**. Hetényi, aki több mint harminc évig dolgozott a Tervhivatalban, részt vett a 68-as új gazdasági mechanizmus előkészítésében, 1980-ban pénzügyminiszter lett. Itt, a hatalom központjában tette lehetővé, hogy a fiatal, 25-35 éves munkatársak félében át szabadon vitatkozzanak munkaidőben azon, hogyan lehet és kell megreformálni a magyar gazdaságot. A fiatalok megállapították, hogy a jozefinista, felülről bevezetett reformok korszakának vége, politikai változások, társadalmi részvétel nélkül nincs megoldás a magyar gazdasági rendszer válságára. A vállalati tulajdonosi rendszer reformját javasolták, a KGST helyett a kelet-európai kis országok közötti integrációt. Kiálltak az aktív, reformközgazdaság mellett. Ez lett a *Fehér könyv*, amellyel egy időben több más, hasonló szellemű tanulmány is készült (Tardos Márton, Bauer Tamás) a magyar gazdaság alternatíváiról. Lengyel László ezeket a tanulmányokat nevezi **hivatali szamizdat**nak, mivel ezek nem kerülhettek nyilvánosságra, belső, szakértői anyagoknak számítottak. Mégis terjedtek, hatottak, és végül becsatornázódtak a politikai ellenzék programjába.

Közben nemzedékváltás történt az állampártban is. Jöttek az újak, Pozsgay, Grósz, Berecz, Németh Miklós, Medgyessy Péter és mások. Kádár és csapata a korábbi elitekhez és a régió vezetéséhez képest ugyan felelősségteljesebben viselkedett a rendszer válságba jutásakor, amikor lassan távolodni kezdtek a keleti válságzónától és közeledtek a Nyugathoz, csatlakoztunk az IMF-hez, végül mégsem tudták elkerülni a rendszer összeomlását. Persze ehhez majd a gorbacsovi politika kellett.

Mindezzel párhuzamosan **Donáth Ferenc** 1979-86 között azon dolgozott, hogy az ellenzék egységét megteremtse. A demokratikus ellenzék és az ötvenhatosok együttműködése az ő segítségével jött létre, majd sor került a kapcsolatfelvételre a népiekkel is. A szót értés lehetőségének dokumentuma az 1980-ban szamizdatban megjelent Bibó-emlékkönyv, amelyben a hetvenöt tanulmány a magyar értelmiség szinte minden körét felölelte.

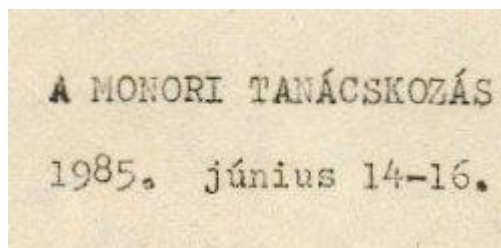
Pap Mária, Kenedi János, Donáth Ferenc

Donáth Ferenc portréját Lengyel csupán lábjegyzetben rajzolja meg Balassa Péter és Kis János idézetekre támaszkodva. Ennek indokait csak találgathatjuk. Vagy csak futólag ismerte, és nem voltak róla számottevő személyes tapasztalatai, vagy nem tudta túltenni magát azon, amit így írt le: *„45 után részese volt a legmagasabb hatalomnak mind a rákosista „győztes”, mind a nagyimrista „vesztes” életre-halálra menő ügyekben. (...) És volt benne a senecai szerepből: nevelője és közvetlen harcostársa volt a Kádár János nevű Nérónak.”*

Lengyel leírása talán hiteles, de hiányos. Nem szól arról, hogy Donáth a Horthy rendszerben illegális kommunista volt, le is tartóztatták, 1951-ben pedig Rákosi küldte börtönbe, és csak 1954-ben szabadult. A forradalom után a Nagy Imre perben 12 év börtönre ítélték. Egy évvel fiatalabb volt Kádárnál, aki már az illegális pártban is több tisztséget is betöltött, 1945-től pedig tagja volt a politikai bizottságnak, szemben Donáthtal, aki csak a forradalom idején került be a testületbe. Nem hiszem, hogy Kádárnak Donáthtól kellett volna tanulnia a Néróságot. Bár lehet, hogy az ismereteim hiányosak.

Donáth általános elfogadottsága azonban vitathatatlan. Vele, noha nagyimrista volt, a nomenklatura is szóba állt, a népiekkel is jó kapcsolatot ápolt, hiszen 1939-ben egyike volt a *Nemzeti Parasztpárt* alapítóinak, 1945 után pedig mint közgazdász főként a mezőgazdasággal foglalkozott. Az 56-osok maguk közülük valónak tekintették mint a Nagy Imre per elítéljtét.

Donáth Ferenc emellett kiváló szervező is volt. Ennek köszönhető, hogy létre jött 1985-ben a **monori találkozó**, ahol a népiek, a demokratikus ellenzék, az ötvenhatosok, a reformközgazdászok és számos más neves értelmiségi is jelen volt.

Az együttműködés feltételei, amelyeket a népiek kötöttek ki, mégis azonnal a felszínre hozták a magyar társadalom mindmáig kibeszéletlen problémáit. A háború után kellett volna megtörténnie a szembenézésnek a 20. századi magyar történelemmel. Ezt azonban a kommunista diktatúra ellehetetlenítette előbb brutális és sommás ítéleteivel, később a bűnök szőnyeg alá söprésével. Mind a diktatúra megalapozása, mind a konszolidáció ellenérdekelt volt a társadalom egészséges öntisztulásában, és ezzel felmentést is adott a szembenézés kötelezettsége alól, ami azután a traumák, az elfojtott bűnök, az önfelmentések több évtizedes betokosodásához vezetett.

A népiek feltételei bizonyos **tabuk** kijelöléséhez kötötte a párbeszédet. Nem lehetett szóba hozni azt, hogy az 1938-44-es jobboldali rezsim **nacionalista és gyilkos rendszer volt**, hogy a területszerzésért **a náciizmus szövetségesévé lett az ország**, hogy a II. világháború során **a magyarok által megszállt területeken súlyos atrocitások, háborús bűnök történtek**, hogy **a magyarok társfelelősök a zsidók üldözéséért, kirablásáért és meggyilkolásáért**. Tabu volt az is, hogy **ki, mikor és hogyan kötötte meg a maga kiegyezését a kádárizmussal**.

Az azóta eltelt harminc év sem tudott ezen a helyzeten változtatni. A tabuk fennmaradtak, hacsak nem a visszájukra fordultak, és a Horthy-rendszer mentegetéséhez, sőt apológiájához vezettek. Már az Antall-kormány alatt hazaszállították Horthy hamvait, és Kenderesen megrendezték az újratemetését. Az utóbbi években elszállították a Kossuth térről Károlyi Mihály szobrát, Tisza Istvánét visszahelyezték, a Szabadság téren felállították a német megszállás emlékművét, amely a magyarokat ártatlan Gabriel arkangyalként ábrázolja a birodalmi sas fenyegetésében. A volt keresztény középosztály leszármazottai a Horthy-rendszer és a maguk bűneinek teljes feloldozását szeretnék rákényszeríteni az országra, és az **áldozatokat szeretnék ismét a bűnbak szerepében látni**.

Lengyel László azonban nem hagy kétséget afelől, hogy a homo kadicus, az átlagos kisember országszerte maga is részese ennek a hamistudatnak. *„A homo kadicus nem foglalkozott a holokauszttal. Ültek a zsidók házaiban, ettek a tálaikból, feküdtek az ágyaikban, elmentek a romos zsinagógájuk mellett – a zsidók úgy tűntek el világukból, mintha sosem lettek volna.”* Kolozsvári családi emlékeket is felidéz erről a közönről, sőt mohó szerzésvágyról. Édesanyja barátnőit, osztálytársnőit tuszkolták a vagonokba, és ugyancsak édesanyja osztálytársai voltak azok, akik a zsidóktól elvett üzletek megszerzéséért tülekedtek. *„A közöny takarója alatt ott hevert a kifosztottak és megaláztatottak kisebbségi világa.”*

A **monori találkozó** koordinálását Donáth végezte, a népiek részéről Csoóri és Csúrka, a demokratikus ellenzék részéről Kiss János és Kenedi voltak a szervezők. A bevezető előadáshoz a népiek ragaszkodtak. **A főszónok Csúrka volt**. Lengyel megjegyzi, hogy Petur szerepét játszotta. A kép, amit az ország és a nép helyzetéről festett, Lengyel megítélése szerint **visszatetsző és hazug volt**. Ellentmondott a tényeknek, a stílus és a nyelv színvonalatlan és **bombasztikus** volt. Az

idősebb nemzedék, az ötvenhatosok azonban dicsérték és egyetértettek vele. Lengyel úgy érezte, hogy **ez nem Európa felé visz**, hanem az ellenkező irányba, hogy rossz helyre tévedt, hogy nem kellene itt lennie.

Csurka alakját és szerepét Lengyel a következő évtizedekre kitekintve is értékeli. Antall érkezésével Csurka háttérbe szorult. Az addig domináns harmadikutas politika helyett az MDF a nyugati kereszténydemokrata konzervatív liberalizmus irányába fordult. Csurka Antall-lal szemben Tiborcot játszott, az úrral szemben a kisemmizett parasztot. Lengyel úgy értékeli, hogy Monoron még nem jött felszínre Csurka „*brutális és gyilkos énje*”, csak azután, hogy Antall ült a trónra, amelyről azt gondolta, hogy az övé.

Mészöly Miklós igazi „**pannon**” beszédet mondott a „**hun**” hőzöngéssel szemben. A „*ködösítést, lirizálást, patetizálást*” elvetette. **A közgazdászok** pedig kifejtették, hogy a Csurka által vázolt kép nem valós. Szó sincs folyamatos hanyatlásról. A 68-as reformok igazi fejlődést hoztak. A további gazdasági reformok azonban már csak társadalmi változásokkal párhuzamosan lehetnek eredményesek.

Lengyel a felszólalásában magát **hatvanhetes, hatvannyolcasnak** nevezte, utalva mind a kiegyezésre, mind az új gazdasági mechanizmusra, mind a 68-as diákmozgalmakra. A 68-as reformok szerinte is igazi fejlődést hoztak. A második gazdaságban az emberek megtanultak számolni, tervezni, eredményesen gazdálkodni. Ezt most már az államnak és a nagyiparnak is meg kellene tanulnia.

Szűcs Jenő nem szólt hozzá, de megjegyezte Lengyelnek, hogy az a baja az országnak, hogy **mindenki érzelmi kuruc, 48-as „talpramagyar”, még Bibó is, pedig ide 67-esek kellenének**. Dicsérte Lengyel bátorságát, hogy ebben a közegben vállalni merte a kiegyezés szellemét.

1985 azonban nemcsak Monor éve volt, hanem **Gorbacsov** első titkárrá választásának éve is. Elkezdődött a *glasznoszty* és a *peresztrojka*. Kádár azonban nem az új Hruscsovot látta benne, aki végre nem fog keresztbe tenni a magyar reformoknak, hanem azt, akinek kicsúsznak a kezéből a dolgok, aki alkalmatlan a birodalom irányítására. Gorbacsov pedig Kádárt sorolta azok közé a kivénhedt kelet-európai vezetők közé, akiknek menniük kell. Végül Keleten is, Nyugaton is Grószban látták Kádár utódát.

1987-től a **szovjet** politikában megjelenik az a **doktrína**, hogy a kelet-európai államoktól szabadulni kell, mert csak viszik a pénzt, gyengítik a szovjet gazdaságot. Ez a felfogás felgyorsította a térség kiszabadulását a szovjet tömbből.

Lengyel elgondolkodik azon, hogy vajon **Gorbacsov miért nem a kínai utat választotta**, a gazdasági reformot, kiemelt és kivételes gazdasági övezetek felállítását a birodalom határozott irányítása mellett. Szerintem a szovjet elit már alig várta, hogy a központi hatalom meggyengüljön, és kedvére szétlophassa az országot, és a világ legfelkapottabb üdülőhelyein dolce vitázzon.

1985 a fordulat éve. **Monor után szigorodás** következett a belpolitikában. Pártfegyelmet kaptak az ott megjelent párttagok, így Antal László, Kósa Ferenc, Lengyel László. Az ellenzék üldözése is keményebb lett, a pártkongresszuson pedig megerősödött a nagyvállalati lobb, amely csak vitte

a pénzt, de nem volt képes piac-konform termelésre. Az **olajválság** következtében Nyugaton megbicsaklott a jóléti állam, nálunk pedig az életszínvonal emelkedése.

Lengyel értelmezésében ez sarkalatos pontja volt a rendszerváltásnak, ugyanis a homo kadicus fő jellemzőjének az *életforma nacionalizmust* tekinti. Azt a viszonylagos önrendelkezést és egyéni gyarapodást, amelyet a háztáji, majd a második gazdaság jelentett, és amely a 80-as évek végén kapott halálos ütést. Nem csupán a gazdasági válság miatt, hanem azért is, mert a **világútlel** birtokában megindult a tömeges ausztriai bevásárló-turizmus. A homo kadicus itt és ekkor szembesült azzal, hogy az ő viszonylagos életforma-kiváltsága milyen szegényes, akárcsak a burgenlandi falvak lakóinak életmódjához képest is. Lengyel szerint a nép szemében ekkor bukott meg a Kádár-rendszer.

Lengyel felhívja a figyelmet arra is, hogy **Orbán** pálinkafőzése, kolbásztöltése, a borkészítés, a kertművelés, a család emlegetése, a rezsicsökkentés, a gyanakvás ébrentartása az idegenekkel, az értelmiséggel szemben, nem más, mint **rájátszás a homo kadicus nosztalgiáira**. „*Látják maguk előtt a maradi ábrázatú úriembert csípőre tett kézzel Felcsúton vagy Brüsszelben?*” - jegyzi meg.

Monor után, 86-tól Lengyel közvetítő volt az ellenzéki csoportok között. A rendszerváltást követően megkérdezte Horváth István volt belügyminisztert, hogy miért nem akarták őt beszervezni. „*Te, már ne haragudj, hírhedt fecsegő vagy – rólunk is azonnal mindent kifecsegtél volna. (...) A magadfajtának inkább a mozgását kell figyelni, nem őt mozgatni.*”

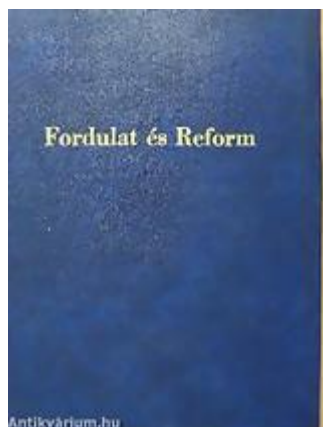
1986-ban elkészül a **Fordulat és reform**, amely összefoglalja a reformközgazdászok elemzéseit, ajánlásait a gazdaság átalakításának lehetőségeiről. A kötet egyértelművé teszi, hogy a korábbi tereziánus-jozefinista módszer nem tartható fenn. Társadalmi reformokra, alulról jövő kezdeményezésekre van szükség. A kutatást és a kiadványt Nyers Rezső elviekben támogatta, de Pozsgay Imréhez küldte a szerkesztőket, mondván, hogy a Hazafias Népfrontnak van ehhez apparátusa, intézménye, mozgástere.

Belső Ellenzék

- Reformerek a pártban
- Reformközgazdászok
- Fordulat és Reform
  - 1988 április: Bíró Zoltánt, Bihari Mihályt, Király Zoltánt és Lengyel Lászlót kizárják a pártból
  - Szamizdat kiadványok és a „második nyilvánosság” kis példányszámban de folyamatosan jelen van

13

A munkában, a szervezésben, az anyag vitájában szinte minden közgazdász, kutató, szakember részt vett, akik a 20-21. század fordulóján itthon és külföldön nevet szerezett, illetve szerepet kapott a magyar gazdaság irányításában.

A szerkesztők: Lengyel László, Csillag István, Antal László, Matolcsy György. A kötetet összeállítói: Bauer Tamás, Bokros Lajos, Herczog László, Werner Riecke. Közreműködők: Kopácsy Sándor, Surányi György, Szalai Erzsébet, Várhegyi Éva, Draskovics Tibor, Tardos Márton, Juhász Pál, Szalai Júlia és mások. A vita résztvevői több mint hatvanan voltak, köztük Kornai János, Nyers Rezső, Magyar Bálint, Hankiss Elemér, Ferge Zsuzsa.

A kötet kapcsán Lengyel kiemeli, hogy minden többtényezős teljesítmény, legyen az fizikai, szellemi vagy politikai, hatalmas szervezőmunkát igényel. A jó kormányzáshoz is szükség van csapatszervezőre. Németh Miklósnak Medgyessy, Bokros mellett Draskovics, az első Orbán-kormány idején Stumpf István töltötte be ezt a szerepet. Áruklodónak tartja, hogy kiknek nem volt csapatszervező munkatársuk a rendszerváltást követően: **Antallnak, Gyurcsánynak és a kései Orbánnak**. Közösnek tekinti bennük a **túltengő, túlértékelt, narcisztikus ént**.

Lengyelnek **Antallról** árnyalt véleménye van. Elismeri a szerepét az MDF párttá válásában, a szakítást a harmadik utas iránnyal, a közeledést a nyugatias kereszténydemokráciához. Abban, hogy labanc és hatvanhetes kultúrát vitt a kuruc és 48-as közegbe. Múlhatatlannak tekinti az érdemeit másokéval együtt az Ellenzéki Kerekasztal tárgyalások eredményességében, a még a monarchiában kialakult, azóta feledésbe merült jogias tárgyalási kultúra felélesztésében. Másrészt úgy látja, hogy Antall miniszterelnökként **képtelen volt a párbeszédre a társadalommal**, képtelen volt gazdasági és társadalmi megállapodásokra. Értelme elfogadta, sőt nagyra becsülte **az autonóm intézményeket és személyeket**, de érzelmileg **nem tudta elviselni** őket. Göncz Árpád szuverén magatartását személye elleni sértésnek tekintette, igyekezett autonómiáját korlátozni, sőt emberileg is megalázni. A közmédia autonóm szerepét sem értette, és az irányítóinak

függetlenségét nem volt hajlandó tiszteletben tartani. **Pártállami közmédiát vizionált**, amit meg is kapott Hankiss és Gombár eltávolítása után.

Antall, Lengyel leírása szerint, tökéletes úriember volt, aki a jó családból valókkal atyafiságosan beszélt, de ebből „*tökéletes természetességgel zárta ki a nem úri ember, nem komoly családból valókat, mint például Pozsgayt, anélkül, hogy megsértette volna őket.*” Pedig ő maga **sem társaságilag, sem életteljesítménye alapján nem érte el a maga szabta elit mértékét**. Családja nem tartozott a nagy és híres családok közé, és életteljesítménye sem volt kiemelkedő. Abban reménykedett, hogy miniszterelnökként majd elérheti mindazt az elismerést, amire vágyott.

Lengyel tapintatosan fogalmaz, hiszen Antall súlyos betegsége és korai halála miatt még a ciklusát sem tudta kitölteni. Értékelése mégis pontos: „*Antallnak nem volt értelmezhető üzenete a társadalom számára. A külsőségeiben neobarokk kulturális kísérletnek nem volt társadalmi bázisa.*”

Jól jellemzi Antall motivációit, személyiségét az a kis epizód, amit Lengyel feljegyez róla nem sokkal a választások előtt. A Bem téri MDF székházban órákig várakoztatta a vele egy idős Horn Gyulát azzal a felkiáltással, hogy „*mi negyven évig vártunk, most ő is várhat egy kicsit*”. Lekicsinylő gúnnyal jegyezte meg, hogy Horn azt hiszi, hogy megmaradhat külügyminiszternek. Hitetlenkedve jegyzi meg, hogy vajon komolyan azt gondolja, hogy itt még lehet belőle valaki. Már nem érte meg, hogy a következő szabad választást az MSZP nyerte meg, és éppen Horn Gyula lett Magyarország következő miniszterelnöke. Tegyük hozzá: nem függetlenül Antall neobarokk gögjétől, és a ciklus végéig a helyébe lépő Boross Péter arroganciájától.

Ők ketten, **Antall és Horn** jól megtestesítették a két meghaladásra érett zsákutcát, a horthyizmust és a kádárizmust, amelyekkel a 20. század szerencsétlente az országot a jogállami demokrácia helyett. Egymással szembeni igazságaik sem vezettek sehova, mint ahogy az e kettőből összetákolt orbáni diktatúra-kísérlet sem, amely kisszerű harácsolók prédájává, élheterlen perifériává züllesztette az országot.

A 80-as évek közepén, második felében számos **tanulmány, program** született a gazdaság, a társadalom átalakításáról, közülük a már említett *Fehér könyv*, a *Fordulat és reform*, a *Reform és demokrácia*, a *Társadalmi szerződés* és a *Kék könyv*. **Lengyel** László, aki a közgazdászok tervezeteinek kidolgozásában tevékenyen részt vett, kifejti a **reformokhoz való viszonyát**.

Elveti a felvilágosodott abszolutizmus **tereziánus-jozefinista** változatát, és elutasítja a reformdiktatúrát. Bár 1984-ben kitüntetést kapott szakmai munkájáért, helyeslő öniróniával idézi fel egyik kollégája, Voszka Éva megjegyzését: „*Jozefinista illúzió kitüntet.*” Közelebb áll hozzá a **rousseau-i felfogás**, amely egy új alkotmány bevezetését akkor tartja időszerűnek, amikor annak eszméi már áthatották a népet. **A reformáció gyakorlatával** rokonszenvez, amely a közösség széleskörű tevékenységére alapozott. Ideálisnak tekinti **az amerikai polgárjogi mozgalmakat**, amelyek átfogták a civil társadalom széles rétegeit, és velük párhuzamosan a törvényhozásban is megszülettek a diszkriminációt tiltó törvények.

Lengyel szerint a magyar rendszerváltásból éppen a társadalommal kötött szerződés hiányzott, az elit és a társadalom együtt mozgása. Ez alól a kötelezettség alól a rendszerváltás óta, értékelése szerint, minden kormány kibújt.

Lengyel kifejti álláspontját a magyarság, a patriotizmus kérdésében is. Pontosan, élesen, provokatívan fogalmaz, főként azok szemében, akik ezt a témát a politikai manipuláció eszközeként használják, illetve akik ennek a manipulációnak az áldozatai.

Kiindulópontként leszögezi, hogy *„Itthon voltam Magyarországon. Otthon voltam Erdélyben. Soha nem gondoltam másként magamra, mint magyarként.”* Azonban magyarnak születni és magyarra lenni nem ugyanazt jelenti. Az utóbbi ugyanis döntés kérdése, *„(a)z én és az államom döntése.”* Radnóti sorsa jól mutatja, mit jelent az állam döntése. Ő azt hitte és vallotta, hogy magyar, *„de a magyar állam zsidóvá tette, és zsidóként ölte meg.”* A döntést az „én”, az egyén hatáskörében rendjén valónak tartja akkor is, amikor a történelmi Magyarországon magyarra lett nemzetiségekről, és akkor is, amikor határon túli magyarok önkéntes asszimilációjáról van szó. Természetesen mindkét esetben kizárja a hatalmi önkény következményeként nemzetiséget váltókat a szabad identitást váltók köréből.

Leszögezi, hogy *„nem vagyok igazi magyar, (...) mert nem hiszek nemzeti mítoszainkban”.* A mítoszok helyett a valóságra kíváncsi, nem a mesékben megnyert csatákra, hanem a valóságban elvesztett háborúkra. **Nem hisz az etnikai egyneműségben sem, sokkal inkább a kis térségek, közösségek etnikai sokféleségében.** Nem skanzen- vagy gettó-autonómiát vizionál, hanem térségi, soknemzetiségű, összetartozó kultúrájú régiókat. Ilyen értelemben transzszilvánistának vallja magát. Erdély mindig is etnikai, vallási sokszínűségről volt ismert.

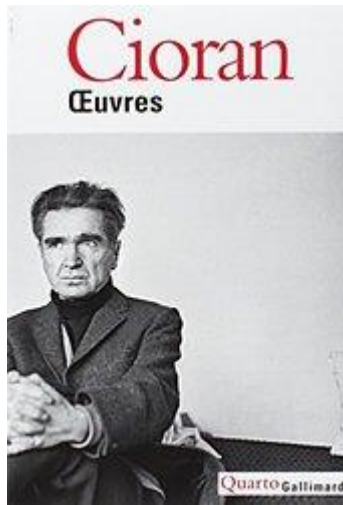
Provokatívan fogalmazva kijelenti, hogy *„Kismagyar vagyok (...), polgára a kis-Magyarországnak, és szemben állok (...) a megalomán nacionalista nagy-Magyarországgal. A nagy-magyar nacionalista országvesztők miatt veszítettük el az első, majd a második világháború végén a határon túli területeket, s velük magyarokat.”* (Kiemelés tőlem S.V.)

Valamennyi huszadik és huszonegyedik századi elitnek felrója, hogy nem volt képes az országot kivezetni a kataklizmákból, nem szállt szembe a Horthy rendszerrel és a nyilas rémuralommal. Mint ahogy a rendszerváltás idején is alkalmatlan volt arra, hogy átvigye a társadalmat a másik, a demokratikus oldalra.

Hosszan sorolja a megoldatlan, kibeszéletlen, nyitva maradt kérdéseket, a **rossz magyar dichotómiákat**: a kuruc-labanc szemben állást, a 48-asokat és 67-eseket, a haza és haladás, a tradíció és modernizáció ellentétét, az 56-osokat és a 68-asokat, a sváb-kérdést, a zsidó kérdést, a jozefinizmus és a vármegyeiség szembenállását stb. A tanulság számára az, hogy megtanultunk félni mindenkitől, csak éppen önmagunktól nem.

Lengyel szembesíti az olvasót a világhírű román tudós Émile Cioran véleményével: *„A magyarok közéről ismerik a zsarnokságot, páratlan hozzáértéssel gyakorolták: a hajdani monarchia kisebbségei mind megidézhethők tanúnak. Mivel a múltban olyan jól játszották az urat, korunkban Közép-Európa bármelyik nemzeténél kevésbé képesek elviselni a szolgaságot; ha olyan nagy hajlamuk volt a parancsolgatásra, miért ne volna hajlamuk a szabadságra? Nagy hagyományuk*

lévén a sanyargatásban, a leigázás és a türelmetlenség mechanizmusában, fellázadtak egy rendszer ellen, amelyik pedig nincs minden hasonlóság nélkül ahhoz, amit ők szántak más népeknek,”

De nem marad ellensúly nélkül **Cioran magyarságképe** (amelyben persze Cioran részéről egy kis eltitkolt szégyenérzet is rejlik az elnyomást zokszó nélkül tűrő népek miatt). Lengyel ugyanis felidézi az **erdélyieknek** azt az **élményét**, amikor román százezrek és milliók települtek be a soknemzetiségű, sokvallású történelmi Erdélybe a számukra felépített betonpanelek sokaságába. Ettől kezdve „(...) *együtt kellett élnie* (a soknemzetiségű erdélyi „öslakosságnak”, természetesen beleértve az erdélyi románokat is) *olyanokkal, akikből tökéletesen hiányzott az együttélés, a munka, a pontosság, a szótartás, a minőségérzék, a nyelv civilizációja, de megvolt bennük a hatalom kegyetlensége és pökhendisége. Erdélynek ekkor lett vége.*”

Önmagát olyan patriótának tartja, aki **„értékközpontú nemzet tudatot vall magáénak, és nem a nemzetközpontú értéktudatot.”** Ez azt jelenti, hogy semmi közepszerűt nem tekint értékesebbnek csak azért, mert magyar, egy kiváló nem magyarnál. Elsődleges szempont számára az érték nemzeti elfogultság nélkül.

Európaiságát közép-európainak nevezi, 68-asnak, amely be nem illeszkedő, pimasz, vakmerő, múltját tagadó, anti-európai világ-Európa-párti. Az ő Európája a lázadás, az izzó gondolatok, a szélsőséges életérzések, a vidámság, a gúny, az abszurd Európája. **Európainak lenni** Lengyel szemében annyit tesz, hogy **szabadnak lenni**. Ez az Európa **az Űbű királyokat nevetségessé tevő fiatal kultúra**, amely igazi ellenfele a neo-gaullista, tekintélyelvű Európának és/vagy nemzetállamnak.

Megítélése szerint **Magyarország és a régió** nem a nagyhatalmaknak, hanem **a saját hülyeségeinek a foglya**. Ugyanakkor azt sem gondolja, hogy az európaiak mindent jobban tudnának. A demokráciába való átmenet metodikájához korántsem értenek jobban, mint a helyi szakértők, akiknek azonban esélyük sincs a gyakorlatba átvinni a tudásukat az ugyancsak helyi politika öntelt és önérdékű arroganciája miatt.

A reform, a patriotizmus, az európaiság kérdéseinek tisztázása közben folytatódik a **rendszerváltás története**. 1986-87-ben a programok, az eszmék, az ideológiák versenye zajlik.

Elkészül a *Fordulat és reform* első változata. Megkezdődik róla a szakmai vita. A második változat már határozottan nyugati orientációjú, európai célú. Ezzel véget is ér a kötetben a harmadik utasság, bár a finn és a svéd modell még vonzó lehetőségként (vágálomként) szerepel benne.

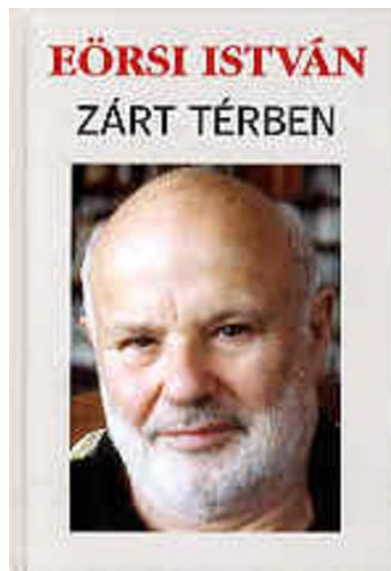
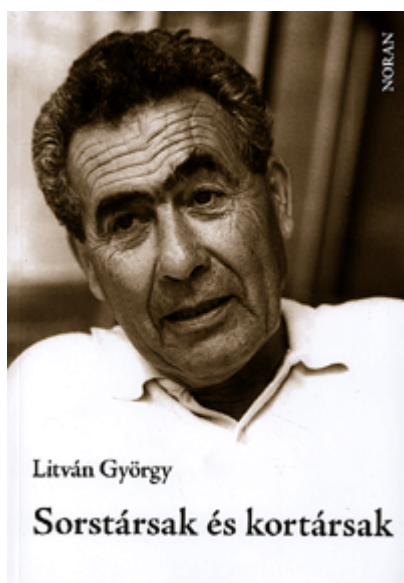
1986 júliusában meghal Donáth Ferenc. **Vásárhelyi Miklós** veszi át **a közvetítő** szerepet a népiek és a demokratikus ellenzék között. A cél egy második Monor megszervezése.

Míg a világpolitikában a két nagyhatalom közeledése zajlik, Reykjavikban Gorbacsov békés megállapodást ajánl Reagannek, itthon a rendpárti hatalom megfegyelmezi a Tiszatájat. Berecz János felszólítja az írókat a hatalomhoz való alkalmazkodásra, de nem jár sikerrel. Az Írószövetség lesz az első intézmény, amely átkerült a másik, az ellenzéki oldalra.

1986 decemberében az 56-osok Eörsi lakásán emlékkonferenciát rendeznek a forradalom negyvenedik évfordulójára. Lengyelnek azt tanácsolják, hogy ne menjen el, mert így is sok van a rovásán (pártfegyelmi Monor miatt), mégis értesül az ott történteokről. **Litván György kimondja, hogy 56-ban a pártellenzék nem volt demokrata.** „Csak néhány tagja jutott el addig a felfogásig, hogy itt nem csak a reformok által megtisztított kommunista pártnak kell vezetnie az országot, hanem a népakaratnak megfelelő pluralista vezetésre van szükség.”

Lengyel megjegyzi, hogy „(m)a is itt a választóvonal demokrata és antidemokrata között: **elfogadod-e a másik győzelmét a népakarat megnyilvánulásaként**, nem tartod-e a pártodat, politikai oldaladat a történelmi múlt vagy jövő szempontjából egyedül alkalmasnak a vezetésre. „A haza nem lehet ellenzékben”, a „demokraták nem lehetnek ellenzékben”, „a legrosszabb jobboldali is jobb, mint a legjobb baloldali”, „a legrosszabb Gyurcsány is jobb, mint a legjobb Orbán.” – emlékeztet Lengyel a 2001 utáni antidemokratikus hatalmi manipulációkra.

Bár a könyv a rendszerváltás története, Lengyel gyakran bemutatja egy-egy korai jelenség későbbi kibontakozását, rávilágítva azokra a folyamatokra, amelyek letérítették az országot az európai liberális demokráciák útjáról.

Az **1987 nyár végére, őszére tervezett „második Monor”** programcélja a gazdasági, társadalmi katasztrófa megelőzésének, elhárításának megvitatása **lett volna**. Ez lehetőséget adott volna arra, hogy az ellenzék párbeszédet kezdjen olyan pártreformerekkel, mint Pozsgay, Nyers Rezső és mások, ha vállalják a kockázatot. Ehhez azonban vitaanyagra is szükség volt. Így készült el a *Társadalmi szerződés*, amely meg is jelent a *Beszélő* különszámaként.

A találkozó azonban nem jön létre. A népiek elfogadhatatlannak tartották, hogy a demokratikus ellenzék nem egyeztetett velük a programjavaslat elkészítéséről, hanem kész helyzet elé állította őket. Csurka kijelentette, hogy ők nincsenek felkészülve arra, hogy programot írjanak, és arra sem, hogy egy nélkülük készült tervezetet megvitassanak.

Ha Donáth Ferenc élt volna, talán történhetett volna másképp. A tény azonban az, hogy az ellenzék két oldala ettől kezdve **már nem szövetségesnek, hanem riválisnak tekintette egymást**. És már alig lehetett a felszín alá nyomni az ellenségeskedést. Ennek ellenére az előkészületekből két mozzanat önálló életre kelt. A *Társadalmi szerződés* első mondata szállóigévé lett: „*Kádárnak mennie kell!*” Sokan tévesen azt hitték, hogy ez a lakitelki találkozóról származik. A másik pedig a párbeszéd keresése a pártreformerekkel. Ez Lakitelken megvalósult. Pozsgay elment a találkozóra, és ezzel legitimált egy ellenzéki mozgalmat, amely ennek fejében kerülte is az éles, ellenzéki konfrontációt.

A „*Kádárnak mennie kell*” ugyanakkor maga is allúzió, utalás volt egy hasonló helyzetre. 1956-ban Litván György mondta ki először nyilvánosan, hogy „*Rákosinak mennie kell*” egy 13. kerületi pártaktíván, ahol Rákosi is jelen volt, és ahol éppen Hruscsov zárt körben elmondott, Sztálin bűneit leleplező kongresszusi beszédét ismertették.

A népiek számára az egyeztetés nélkül elkészített program jó ürügy volt arra, hogy külön találkozót szervezzenek **Lakitelken**, amelyre **nem hívták meg a demokratikus ellenzéket**. Pozsgay állítólag ahhoz kötötte a részvételét, hogy az ellenzék kemény magja ne legyen jelen. Választás kérdése volt, hogy kivel működnek együtt, a hatalom velük rokonszenvező részével, vagy inkább az ellenzék egységére törekednek a hatalommal szemben.

Júliusban a *Társadalmi szerződés* és a *Fordulat és reform* alkotói találkoztak **Kenedi Jánosnál**. Megvitaták a tervezetet. A közgazdászok, amatőr munkának tartották a gazdaságról szóló részt. **Antal László** azt hangsúlyozta, hogy a lakosságot fel kell készíteni a jövőbeli véres áldozatokra. Az eladósodás ugyanis olyan méretű, hogy enélkül nem kerülhető el a pénzügyi összeomlás. **Tardos** az anyag szociálpolitikai részét tartotta naivnak, **Bokros** is leszögezte, hogy nincs forrás a szociálpolitika megvalósítására. **Solt Otilia**, a SZETA vezetője kétségbeesett.

Lengyel hezitált, hogy elmenjen-e a **lakitelki találkozóra**, mivel nem értett egyet **a demokratikus ellenzék és a reformközgazdászok mellőzésével**. Végül Gombár Csaba vette rá, hogy elmenjen. A rendezvényen több mint másfélszáz értelmiségi vett részt.

Csurka továbbra is az erkölcsi süllyedésről és a sorskérdésekről szónokolt. A vita mégis a szükséges gazdasági és társadalmi változások irányáról, mélységéről szólt. **Bihari** a *Reform és demokrácia* alaptéziseit mondta el. **Gombár** a politikai pluralizmus, vagyis a többpártrendszer mellett szólt, **Lengyel László** pedig hiányolta, hogy Kis Jánost nem hívták meg.

Az összefüggés jelentősége, hogy **megalakult a Magyar Demokrata Fórum mint mozgalom**, amely a sajtónyilvánosságban is megjelent. A Magyar Nemzet ugyanis, amely a Hazafias Népfőnt lapja volt, megjelentetett egy terjedelmes **interjút Pozsgay Imrével**, a Hazafias Népfőnt elnökével a lakitelki találkozóról, és lehozta a **Lakitelki Nyilatkozatot** is.

„... javasolják a Magyar Demokrata Fórum létrehozását, amely a folyamatos és nyilvános párbeszéd színtere lehetne. Ez a fórum alkalmas lenne súlyos gondjaink megvitatására, egy-egy témakör elemzésére, alternatív megoldási javaslatok elkészítésére. A fórumot a résztvevők nyitottnak képzeli, egyszerre demokratikus és nemzeti szelleműnek. Munkájában különböző világnézetű és pártállású emberek együttműködésére számítanak. Fontosnak tartanak, hogy ezeknek az eszmecseréknek és elemzéseknek az anyagát megismerhesse az ország közvéleménye. Ezért szükségesnek érzik alkotmányos keretek között működő, független sajtóorgánumok létrehozását.” (Az aláírók: Bíró Zoltán, Csegey Dénes, Csurka István, Fekete Gyula, Für Lajos, Kiss Gy. Csaba, Lezsák Sándor 1987. szeptember 27.)

A MDF megalakulását követően több ellenzéki csoport is létrehozta a maga szervezetét, így a demokratikus ellenzék a **Szabad Kezdeményezések Hálózatát**, az ifjak pedig a **Fiatalkor Demokrata Szövetségét**, létrejöttek **független szakszervezetek, civil szervezetek** is, mint a TDDSZ (a Tudományos Dolgozók Demokratikus Szakszervezete), a Független Jogászforum, a Nyilvánosságklub.

Lengyel kiemelni, hogy a dialógus, a demokráciáknak ez a fontos jellemzője, 1986 tavaszától nálunk is megindult, **kialakultak a párbeszéd szabályai és intézményei, és működtek is a 2000-es évek elejéig**. 2001 után azonban, a **posztrendszerváltó vezérelvű demokráciákban** a politikai elitiek mindent megtettek a párbeszéd beszűkítéséért, majd felszámolásáért. Gyurcsány is, de főként Orbán már csak **parancsokkal irányít**.

1987 júniusától **Grósz Károly** lett a minisztertanács elnöke. A demokratikus ellenzék és a reformközgazdászok aláírásgyűjtésbe kezdenek a Grósz-kormány programja ellen. Kis János és Bokros Lajos fogalmazták meg a szöveget, és több mint száz értelmiségi írta alá. Ez Lengyel Lászlónak újabb pártfegyelmet jelentett.

Medgyessy Péter lett az új pénzügyminiszter, akinek az első intézkedései közé tartozott a **Pénzügykutató megszüntetése**. Hagelmayer István, az intézet vezetője, erre odavágta a párttagkönyvét, Lengyel pedig munkanélküli lett, bár kapott állásajánlatot Hankiss Elemértől, Ránki Györgytől, sőt Aczéltől is, akinél a Társadalomtudományi Intézetben már nem egy ellenzéki dolgozott (Kövér László főállásban, Orbán bedolgozóként).

A Pénzügykutató helyzetét végül az új gazdasági törvények oldották meg, amelyek lehetővé tették, hogy **részvénytársaságként újraalakuljon**. Paradox helyzet, de az állami bankok adták össze rá a szükséges pénzt. **Tardos Márton** lett az elnök-vezérigazgató, **Csillag István** a helyettese, **Matolcsy György** pedig megsértődött.

Lengyel 1986-ban kezdte megismerni a nomenklatura tagjait. A főnöke, Hagelmayer István kérte meg, hogy kísérjen el egy **kínai pártdelegációt Pozsgayhoz, Aczélhoz**. Aczélnál kedélyes hangulatban folyt a találkozó. Távozóban, már a kapuban a kínaiak megkérdezték, tekinthetik-e ezt a látogatást hivatalos kapcsolatfelvételnak a kínai és magyar párt között. Lengyel egy kis türelmet kért, visszament Aczél irodájába, aki mosolyogva közölte, hogy csak mondja meg nekik bátran, ez bizony hivatalos kapcsolatfelvétel volt. Majd hozzá tette: *„Rá akarom venni Kádárt, hogy menjen Kínába, sokat tanulhat Teng Hsziao-pingtől, tudni kell háttérbe vonulni, és mégis jó irányba mozgatni a dolgokat.”* A kínaiak a kapuban ugrándoztak az örömtől a hír hallatán.

1988-ban, amikor **Lengyelt, Királyt, Bíró és Biharit kizárták a pártból**, úgy döntöttek, hogy nem hagyják szó nélkül. Nem mintha vissza akartak volna lépni, de fellebbeztek. Lengyel levele a **„Jánosi-elv”** alkalmazásával készült. Jánosi Ferenc régi illegális kommunista volt, aki úgy vélte, hogy a párton és a kormányon számon kérhetők a hangoztatott elvek, célok, vagyis mindig úgy érvelt, mint aki ezeket maga is komolyan veszi.

Aczél ragaszkodott hozzá, hogy elolvashassa a **fellebbezést**. *„Maga megőrült, tisztára megőrült, csapott rá a papirosra. ... De egész egyszerűen remek.”* És hangosan fel is olvasta a végét: *„Javasolom a Kongresszusnak, hogy vizsgálja meg a Központi Ellenőrző Bizottság felelősségét, hogy miközben tűrte és pártolta a pártvezetésen belül a hibás döntéseket, nem vont felelősségre senkit az ország katasztrofális eladósodásáért, a társadalom jövőjének megrontásáért, minket, akik soha egyetlen dollárnyi adóssághoz, egyetlen elhibázott döntéshez nem kötöttük a nevünket, a legsúlyosabb büntetésben részesített.”* Aczél a végén kért egy dedikált példányt.

A kizárás valóban komikus volt, annak ellenére, hogy komoly egzisztenciális fenyegetést jelenthetett az érintetteknek. Bíró Zoltán egy nap alatt megöszült. Mégis emblematisz jelenetnek foghatjuk fel, hogy amikor Körösi József, a Valóság szerkesztője meghallotta, mi történt: *No, ennek a rendszernek, ennek a pártnak befellegzett – mondta röhögve.* És térdét csapkodta nevetésben.

Az 1988. májusi pártértekezlet leváltotta Kádárt, és szinte teljesen lecserélte a Központi és a Politikai Bizottságot. Az „új undokok” sem váltottak ki több szimpátiát a másként gondolkodókból.

Itt szakítja meg a rendszerváltás történetét **Hankiss Elemér** portréja abból az alkalomból, hogy ő is azok közé tartozott, akik a Pénzügykutató szétverésekor állást ajánlottak Lengyelnek. Később éppen fordítva történt. Jóval a rendszerváltás után a Pénzügykutató biztosított Hankissnak, és több alkotói műhelynek lehetőséget kutatásaik folytatására.

A Hankiss-portré pontos és árnyalt. Lengyel bemutatja egyéniségének, műveinek nagyvonalú eleganciáját, mozarti könnyedségét, koboldszerűségét, vibrálását, és azt az alapréteget, amelyre mindezek a széttartó tulajdonságok ráépültek, a patrícius méltóságot és távolságtartást. *„Igazi patrícius liberális-konzervatív demokrata. Tele iróniával, öniróniával, polgárpukkasztással és szellemi bohóctréfákkal.”*

Gombár Csaba, Hankiss Elemér

Hatását párhuzamba állítja **Esterházy**éval. Míg Hankiss a hetvenes, nyolcvanas évek nyelvi viselkedésére, fogalomhasználatára volt meghatározó hatással, Esterházy a nyolcvanas, kilencvenes évek nyelvszemléletét, szövegformálását befolyásolta. Könnyedén járt ki-be különböző tudományterületek között, és úgy tudott elismert kutatóként kilépni a nemzetközi porondra, hogy közben mindvégig itthon volt a régióban, az országban.

Hankiss ugyanakkor kívülálló is volt. Viszolygott mind a lukácsistáktól, mind a népektől. Olyanokkal állt szellemi rokonságban, mint **Keresztury Dezső, Kosáry Domokos, Német G. Béla, Nemes Nagy Ágnes, Lakatos István, Ottlik Géza, Mészöly Miklós**, akik egyaránt mélyen benne gyökereznek az európai és a magyar civilizációban, kultúrában (és akiket fent metaforikusan „*pannon-európeérek*”-nek neveztem).

Hankisst és Kosáryt egymás mellé állítva, *Prosperónak és Arielnek* látja őket Lengyel, önmagát pedig hozzájuk mérve *keleti, plebejus, nehézkes Kalibánnak*.

„Európai, sőt, világpolgár volt, aki bennünket, magyarokat tapintatos és együtt érző szociál-antropológiai vizsgálatoknak vetett alá. (...) Tökéletesen otthonos volt az európai kultúrában és az amerikai civilizációban. Értette, hogy az amerikai és az európai meg hasonlóság abból származik, hogy az amerikai a megoldásban, az európai a problémán gondolkodik (...) Hankiss amerikai volt Európában, amerikai-európai Kelet-Európában és Magyarországon.”- mondta Lengyel László Hankiss temetésén.

Számos nézet, elemzés foglalkozik **a rendszer bukásának okaival, a rendszerváltás menetrendjével**. Kétségtelenül fontos tényező a gazdasági válság, valamint Gorbacsov és a Szovjetunió döntése, hogy nem finanszírozza tovább Kelet-Európát. A nyugati pénzügyi segítség pedig politikai és gazdasági kritériumokhoz volt kötve. Döntő fontosságúak az Egyesült Államok és a Szovjetunió tárgyalásai, amelyek végül egy Jaltát felülíró új világrendhez vezettek. Kína más utat választott. Ragaszkodott a reformdiktatúrához, és vérengzéssel vetett véget a Tien-An-men téren a demokrácia reményeinek.

Kelet-Európában a romániai események hasonlítottak némiképpen a kínaira. Reform- diktatúra, falurombolás, a határon át menekülő magyarok. Csak a végkifejlet ellentétes irányú. A diktátor elbukott, a forradalom győzött.

1988 elején Kádár még a rendcsinálás híve. Ragaszkodik az ellenzékkel együttműködő párttagok kizárásához. A május végi pártértekezlet azonban már öt meneszt. **Grósz lesz az utóda**, aki azután kitakarítja a központi bizottságot. A pártértekezlet határozata azonban némi elmozdulást jelent az ortodox hatalomgyakorlás doktrínájához képest: „*a párt vezető szerepére épülő*” *szocialista pluralizmust* említ.

Kádár megbukott és magával rántotta a pártját és a rendszert is, még akkor is, ha ez csak később vált egyértelművé. „*Földszintes rendszerének hosszú hullámai tovább hullámoznak*”-mondja Lengyel egy kis költőiségbe oltott baljós iróniával.

Grósz folytatja a kemény kéz politikáját, a kizárásokat, a rendőri erőszakoskodást. **1988. június 16-án** a Batthyány örökmécsesnél gumibotokkal, a Hősök terén motorbiciklikkel rontanak a Nagy Imre kivégzésének napjára emlékezőkre. Grósz irritálta Nagy Imre emléke, az utcai tüntetések, a március 15-ei megemlékezések, a romániai falurombolás elleni több tízezres tüntetés, a tiltakozások a bős-nagymarosi vízlépcső ellen. Fontolgatta az erőszak alkalmazását, de ebben az oroszok nem támogatták.

Grósz **1988. november 29-én** mondta el hírhedt „*fehérterroros*” beszédét, amelyben azzal fenyegetőzött, hogy meg fogják védeni a néphatalmat az 1919 őszi és az 1956-os Köztársaság téri terrorhoz hasonló támadások ellen. A rendpártiak megnyugodtak, Pozsgayt és környezetét sokkolta a beszéd, az ellenzék pedig komikusnak tartotta. Gombár Csaba rövidre zárta a kérdést: „*ez egy idióta*”-mondta.

Lengyel nem volt biztos benne, hogy Grószék nem ragadtatják örültségekre magukat. Ekkor írta a *Hadiállapot* c. cikkét a Magyar Nemzetben, amelyben chilei és argentin mintára képzel el egy helyzetet, amikor éjszaka emberek sokaságát tartóztatják le. Futballpályákra terelik őket, ahol „*gyilkosoknak érik a kezük*.” Sokan valóságnak gondolták a leírást, és megrémültek.

Grósz azonban vereséget vereségre halmozott. Sem a tüntetéseket nem tudta megállítani, sem az újabb és újabb független szervezetek alapítását nem tudta megakadályozni, sem a románokkal nem boldogult. Gorbacsovnak megígérte, hogy rendezi Romániával a vitás ügyeket. Az **aradi találkozón** azonban még csak észre sem vette, hogy becsapták. Felsülése annyira botrányos volt, hogy egy hajszál választotta el attól, hogy azonnal megbukjon.

Az MSZMP-ben a reformerek, **Pozsgay, Nyers, Szűrös, Németh Miklós, Horn még az összeomlás küszöbén is képtelenek voltak kommunikálni egymással** és az 1988 ősztől megjelenő MSZMP-s **reformkörösökkel**. Attól meg végképp tartózkodtak, hogy párbeszédet kezdjenek az ellenzékkel. A parlamentben a reformerek még Bős-Nagymarost sem merték leszavazni. Eközben az oroszok kézi vezérlése változatlanul működött. A novemberben Magyarországon tartózkodó Jakovlev Grósszal a legapróbb részletekig egyeztet mindent.

Az MSZMP reformerei képtelenek voltak a korábbi beidegződéseiken túllépni, így 1989 tavaszán **Lengyel feladta, hogy segítsen nekik összerakni egy „baloldali rendszerváltás-tervezetet” mint versengő alternatívát.**

Eközben a reformkommunistákkal összekapaszkodó MDF, amely jól indult a versenyben, 1988 második felében lassan kifulladt. Lengyel szerint **a lakitelki alapítóatyák se programalkotásra,**

se politikai vezetésre, se gyakorlati munkára nem voltak alkalmasak. A hatalom óvatos szidalmazása, a „nemzeti sorskérdések” és a határon túli magyarok szenvedéseinek emlegetése nem sokat mondott a vidéki művelődési házakban összegyűlt, félelmét leküzdő, gyakorlati kérdéseket felvető értelmiségnek. Még kevésbé a nagyvállalatok mérnökeinek, technikusainak, közgazdászainak. A nép-nemzeti Magyarország nem létezett, anakronisztikus volt. **Csurkákék** **eközben ellenséggé kerestek és a zsidókban és a Nyugatban meg is találták.** Ezzel ellentétes irányú értéképítés volt körükben a **Hitel** elindítása, amely eleinte **népi, nemzeti, baloldali, népfrontos, minőségorientált folyóirat volt Bíró Zoltán szerkesztésében.** A lap munkatársai közé tartoztak olyan egymástól különböző ízlésű írók, mint Csoóri Sándor, Orbán Ottó, Sütő András, Esterházy Péter, Csurka István, Balassa Péter, Ágh István, Cseres Tibor, Domokos Mátyás vagy Szörényi László és mások. És csak később diszkreditálta magát, amikor **Csoóri Sándor megjelentette Nappali hold c. nagy felháborodást kiváltó cikkét 1990. szeptemberében,** amelyben arról értekezett, hogy fennáll annak a veszélye, hogy a zsidók asszimilálják a magyarokat.

A **Hálózat** 1988 ősztől vezetők és program nélkül maradt. Kis János Amerikába utazott több hónapra. A két pólus, a laza baloldali civil mozgalom és a piacpárti liberálisok **Kis távollétében végül párttá alakultak.** Magyar Bálint, Pető Iván és Tölgyessy Péter vezetésével novemberben létre jött a **Szabad Demokraták Szövetsége.** „Kis János hazaérkezve nem ismert rá a mozgalmára.”

A **Fidesz** „elvált szülők gyermekének” érezte magát. Az MDF is, Az SZDSZ is választás elé állította őket. Ők azonban a *Századvég* borítójára feltették **mind Szabó Dezső, mind Jászi Oszkár, mind Bibó István, mind Szekfű Gyula** arcképét. 1989 tavaszától már önálló politikát képviseltek.

A rendszerváltás küszöbén és azt követően a **reformközgazdászok** is sokfelé indultak. Volt, aki részt vett a spontán privatizációban. „A Pénz szaga terjedt. A Hatalom édeskés illata töltött be mindent. Már nem volt szégyen főnökké, sikeres gazdaggá, híres személyiséggé válni” Pártok szakértői, miniszterek, államtitkárok, a Nemzeti Bank és más bankok elnökei, milliomosok, médiaszemélyiségek, vezető értelmiségek lettek. Persze voltak, akik megmaradtak első sorban kutatónak, elemzőnek.

1988 novemberében **Németh Miklós** lett a minisztertanács elnöke. MSZMP-platformok, reformkörök alakultak. 1989 elején pedig **megjött a nép.** Világútlevelel vásárolni indult

Ausztriába, és „feldühödött. (...) Úgy érezte, a rendszer állja az útját, hogy úgy éljen, ahogy az osztrák Fritz és Ilse.(...). Az istenadta nép aktívan rendszert váltott. Igaz, kölcsönösen nem értették egymást a rendszerváltó politikai elittel.” „Máig emlékszem Antall József értetlen és utálkozó arcára (...) – Micsoda nép ez?!”

Lengyel **rekonstruálja a nép helyzetértékelését** a nyolcvanas évek elejétől a könyv megírásának jelenéig, 2013-14-ig. A feldühödést, a fogyasztói lázadást követi az *életforma-europeanizmus*, az európai jólét és jó kormányzás megbecsülése. Egy-két év múlva azonban, amikor kiderül, hogy nincs egyenes átjárás az osztrák jólétbe, jön a „negyvenévezés”, vagyis, az az időszak, amikor minden lemaradásért a létező szocializmus elfecsérelt időszakát teszi felelőssé. 1993-4-ben azután mindez az ellenkezőjébe fordul: „addig volt jó, míg Kádár élt.” Az „urak”, a „rendszerváltó privatizátorok” nem vehetik el büntetlenül „életem sikeres negyven évét”.

A rendszerváltás küszöbén a nép szemében felértékelődik az értelmiség. Immár nem „fölösleges láblógatók”. A tanár, a könyvtáros, a népművelő, a jogászok, mérnökök, közgazdászok, újságírók talán tudják, hogy mennek majd a dolgok ezután. Klubok, körök, szakmai és civilszervezetek jöttek létre, ahol az emberek tájékozódni igyekeznek. „Az önfelszabadítás megindult.”

Lengyel áttekinti a liberális demokrácia, a jogállam egy fontos tényezőjének, a **társadalmi nyilvánosságnak, a demokratikus közvéleménynek a kialakulását** is. Felidézi a szigorú cenzúra, öncenzúra, a tömegkommunikáció kézi vezérlésének a korszakát, majd a 60-as évek konszolidációját. Olyan országos, megyei és szakmai folyóiratok elindulását, amelyek egy-egy száma, írása, cikke igazi színvonalat jelentett (*Valóság, Kortárs, Új Írás, Tiszatáj, Alföld, Jelenkor, Forrás, Közgazdasági Szemle, Szociológia, Filozófiai Szemle*).

A hetvenes évek végén a *Mozgó Világra* lecsap ugyan a hatalom, később mégis a szabadabb közélet fóruma lesz. Elindul a *Medvetánc*, a *Századvég*, 1981-ben a szamizdat *Beszélő* és más kiadványok. Elindulnak gazdasági, szolgáltató, életforma műsorok, gazdasági sajtó, *HVG, Heti Világgazdaság, Figyelő*, amelyek a nyugati újságírás mintáját követik *Economist, Business Week*. Ezek már bizonyos korlátozott, de működő nyilvánosságot jelentettek, dialógust közgazdászok, gazdasági újságírók, vállalati vezetők, az értelmiség tájékozódása céljából.

Lengyel értékelése szerint **1980 és 2000 között húsz jó éve volt a magyar irodalomnak és tudományos életnek**. Az irodalom modernizálódott, nyugati színvonalú szociológia, közgazdaságtan, történetírás jött létre.

Megjelent a *168 óra*, a 90-es években csapat volt a *Magyar Narancs*, megszabadulva a Fidesz ellenőrzés alól, új hangot hozott a magyar újságírásban. A *Magyar Hírlap* kormánylapként indult, nem volt pártlap, felélesztette a liberális újságírás hagyományát. 1986-tól a *Magyar Nemzet* sem pártlap, a Hazafias Népfront lapja, egy időre visszatálalni látszott alapítóinak a koncepciójához.

A külföldi magyar lapok, ha kis példányszámban jutottak is el Magyarországra, hatottak, fórumot jelentettek a cenzúra által letiltott írók, művek számára. Münchenben az *Új Látóhatár*, Párizsban az *Irodalmi Újság*, a *Magyar Műhely*, a *Magyar Füzetek*. Jugoszláviában a *Híd* és az *Új Symposion*. Fontos szerepük volt a külföldi rádiók magyar adásainak is (*BBC, a Szabad Európa Rádió, Amerika Hangja*).

A hazai rádió kemény ellenőrzés alatt állt. Először az éjszakai műsorok szabadultak fel a szigorú cenzúra alól. 1988 végétől a *168 óra* nyithatott. A tévében elindul a *Tudósklub*, majd az éjszakai, a napot záró *élő vitaműsorok*.

A hivatali szamizdat, a *Fordulat és reform* 4. fejezete foglalkozott a sajtószabadság és a nyilvánosság szerkezeti átalakításával, autonómiájának megteremtésével. Kidolgozói kockázatot vállaltak, állásuk, kutatásaik veszélybe kerülhetett, de vállalták a reformterv elkészítését. A HVG, a *Figyelő*, a *Világgazdaság*, a *Magyar Nemzet* újságírói és a *Tömegkommunikációs Intézet* munkatársai vettek részt a munkában. Vállalták a nevüket, ha kockázatokkal járt is (*Babus Endre, Breitner Miklós, Emőd Pál, Farkas Katalin, Farkas Zoltán, Gálik Mihály, Hann Endre, Hirschler Richárd, Kocsi Ilona, Kocsis Györgyi, Korányi G. Tamás, Lázár Guy, Mélykúti Attila, Rejtő Gábor, Szabó Gábor, Szekfű András, Terestyényi Tamás, Tibor Ágnes és Vásárhelyi Mária*)

Ők később részt vettek a *Nyilvánosság Klub* megalapításában is. A rendszerváltó „szakmák” köre bővült. A közgazdászok, az írók, a tudományos dolgozók, a jogászok, az újságírók, a pedagógusok megalakították a maguk független szervezeteiket.

A 80-as évek közepétől a 90-es évek közepéig a **magyar média** volt a legszabadabb, legszínesebb Kelet-Közép-Európában, és egyre színvonalasabb lett a **közüvélemény** is.

Észrevétlen átléptünk a keleti tekintélyuralmi rendszerből egy nyugati civilizációba (jaj, tudom, átéltem a visszalépést is).

A nyilvánosság leépülésnek több tényezője is volt. A legfontosabb, hogy a **politikai pártoknak az irányított sajtó és a kézben tartott közvélemény felel meg**. Ez züllesztette le a közszolgálati adókat. A magántulajdonú tévék elindulásához sok reményt fűzött a közvélemény. A tapasztalat azonban azt mutatta, hogy a médiabefektetőknek a pénzbevétel volt érdekes. Minél több a néző, annál több a reklámbevétel. Így találkozott a politikai és a befektetői érdek. Az összjáték eredménye a **közüvélemény depolitizálása, a közmédia függetlenségének felszámolása, majd a versenyhelyzet kizárás a kereskedelmi médiából**.

A köz ügyei szűk, és egymással párt alapon szemben álló, elfogult sajtóintézmények keretei közé szorult. Az elfogulatlan párbeszéd megszűnt, a **közüvélemény egymással szembenálló „gettókra” esett szét**. A minőségi média egyre inkább visszaszorult. Lengyel ezt nevezi *sátántangónak*. A média összefonódott a politikai és a gazdasági hatalommal. A társadalom némán tátog: *szóljatok az érdekekben, hallgassatok meg*.

Az 1989-es évben fontos események zajlottak: januárjában Pozsgay Imre az 1956-os forradalmat népfelkelésnek nevezte. Márciusban megalakult az **Ellenzéki Kerekasztal**,

májusban távoznia kellett az MSZMP éléről is Kádár Jánosnak, ugyancsak májusban kihirdették **a vasfüggöny lebontását**. Júniusban **újratemették Nagy Imrét és társait** hatalmas tömeg részvételével, megkezdődtek, majd szeptemberben lezárultak a **Nemzeti Kerekasztal** tárgyalások. 1989. október 23-án kihirdették az **alkotmány módosítását** és az átmeneti törvényeket, majd kikiáltották a **Magyar Köztársaságot**.

Lengyel részletesen elemzi a **tárgyalásos átalakulások** típusait a lengyel, a dél-afrikai és a magyar alapján.

A **lengyel** a kemalista török, illetve dél-amerikai modellt követte. A hatalommegosztás úgy történt, hogy az erőszak-szervezetek, a titkosszolgálat és a hadsereg vétőjogot kapott. A határt, ameddig a szabadság terjedhet, az ancien régime határozza meg. A gazdaság és a társadalom fölötti felügyelet a volt ellenzék, a lengyeleknél a Szolidaritás kezébe kerül.

Dél-Afrikában a fehérek lemondtak a politikai hatalomról és az erőszak-szervezetekről a gazdasági hatalom megőrzéséért cserében. Nelson Mandela jelleme és tekintélye kellett hozzá, hogy ez, bár fájó kilengésekkel, de működjön. Az ország érdeke volt, hogy a fehérek ne meneküljenek el, és ne vigyék ki az országból a vagyonukat, mert az nyomorhoz, zűrzavarhoz, összeomláshoz vezetne, mint több afrikai országban.

A **magyar** megállapodás nem hasonlított sem a kemálihoz, sem a dél-afrikaihoz, ugyanis a teljes hatalomátadásról szólt cserében a békés elvonulásért. Mindkét fél gyenge volt, és egyiknek sem volt valós legitimációja. Kornainak a gazdaságra alkalmazott hasonlatával élve Lengyel úgy jellemzi a magyar patthelyzetet, hogy „*az impotens férj és a frigid feleség házassága*” volt. Lengyel lábjegyzetben tesz utalást a 2014-es választások előtti helyzetre, amelyet a *szadista férj és a mazochista feleség* kapcsolataként jellemez a *kétségbeesett „gyermektársadalom”* felett.

A tárgyaláshoz hideg viszony, távolságtartás szükséges politikus és politikus között. Játszma, amely az erőviszonyok, a stratégia, a taktika politikai és jogi nyelve. A magyar tárgyalásokon a *második rendszerváltó nemzedék* vett részt, akikben nem volt bosszúvágy, sérelem. **Antall**, **Sólyom** Lászlót, **Szabad** Györgyöt nem fűzte semmilyen szál az MDF népi, harmadik utas szocialisztikus világához, **Tölgyessy**, **Magyar Bálintot**, **Pető Ivánt** pedig Lengyel szerint nem kötötték a demokratikus ellenzék vagy a Hálózat politikai előfelvetései, sem a *Társadalmi szerződés*. **Orbán** és **Kövér** egy hideg, számító politikusnemzedék előhírnökei voltak, akik maguknak voltak elkötelezve. Ők voltak az első hivatásos ellenzéki politikusok. A hatalmat annak

látták ami, és a korábbi ellenzéket is. *Elég a megöregedett kádárizmusból és a nyavalygó értelmiségi fecsegésből.*

Lengyel értelmezése szerint *Antall, Tölgyessy és Orbán igazi neo-machiavellista reálpolitikusok voltak*. Mindhárman **narcisztikus és küldetésstudatos emberek**: hivatottaknak és jogosultaknak tartották magukat az ország vezetésére. Ugyanakkor **pragmatikusak** voltak. A politikát szakpolitikai tudásként kezelték. Konstrukciókban gondolkodtak. Eszközként használták az embereket és önmagukat. Az ideologikus politikára gyanakvással tekintettek. Érintetlenek voltak mind a Németh László-i harmadikutas, mind a posztmarxista reformista kultúrával szemben. Jól játszották a jó rendőr, rossz rendőr taktikát, és élvezték a játszmát. Megértették, hogy itt most a hatalom a tét. A hatalmat államhatalomként fogták fel, ezért **a politikai hatalomátvitelre pontos és jól kialakított forgatókönyvet dolgoztak ki. A gazdasági és a társadalmi váltás nem érdekelte őket**. Később mindhármuknak a bőrükön kellett megtapasztalniuk, hogy mit jelent a társadalmi és gazdasági hatalom az államhatalommal szemben. Antall főleg a taxisblokáid idején, Tölgyessy elemzőként, Orbán pedig két választási vereségből tanulta meg a társadalmi csoportok mozgatásának jelentőségét, a nemzetközi gazdasági szereplők viselkedésmódját és a hazai oligarchák működési módját. Így építette ki a maga pretoriánus rendszerét, amely szinte lehetetlenné tette, hogy ezek igazi ellensúlyokként működjenek.

A másik oldalt szintén új nemzedék képviselte. *Fejti György rideg hatalomtechnikus* volt, és mögötte az akkori KISZ-esek – *Hámori Csaba, Nagy Imre, Nagy Sándor, Gyurcsány Ferenc, Szilvássy György* - tudták, hogy teljes hatalom átadásról tárgyalnak a békés elvonulás és büntetlenség fejében. Őket a privatizáció és a gazdasági liberalizáció érdekelte, amelybe aktívan be is kapcsolódnak. A politikát a **dilettáns álmodozókra**, a Pozsgaykra hagyják.

Persze **csak lépcsőről lépésre hátráltak**. Megvetették a lábukat minden lehetséges támasztéknál. A titkosszolgálatok piszkos eszközeitől sem riadtak vissza. Lehallgatták az EKA tárgyalásait, rémhíreket, álhíreket gyártottak, zsaroltak. De sohasem ütöttek. Nem vízágyúztak, nem fenyegettek családokat. Fő elvük az volt, hogy ne tégy olyasmit, amit nem szeretnél, hogy veled tegyenek. Csehszlovákiában, NDK-ban utolsó pillanatig gumibotoztak, vízágyúztak, letartóztattak, eltüntetéssel fenyegettek. Romániában még lőttek is.

A magyar politikai és erőszakhatalom **óvatos volt**. Tudta, hogy az erőszak olyan ellenerőszakot szülhet, amit jobb elkerülni.

A megállapodások Lengyel szerint **helyes politikai egyezségek** voltak. Megalapozták a **jogállamiság és a parlamentáris demokrácia kereteit**, a későbbi MDF-SZDSZ paktummal kiegészítve pedig a **kormányozhatóságot**. Olyan választási rendszert alakítottak ki, amely biztosította a politikai pólusok létrejöttét, ugyanakkor magában foglalta a koalíciókötés kényszerét. Parlamenti központú rendszer volt, amelyet alkotmányos intézményekkel ellensúlyozott ki. A stratégiai kérdések kétharmadot igényeltek, így az ellenzékkel történő megegyezés kényszerét tartalmazták.

Ez a konstrukció **kizárta a kormányzati túlhatalmat, de akadályozta a kormányzás dinamikáját**, lassította a döntéseket.

A vezérelvű demokrácia hívei ki akarták szabadítani a legitim többséget az alkuk fogságából. A többségi demokrácia túlhangsúlyozásával figyelmen kívül hagyták, hogy a parlamenti többség csak az egyik szereplője a demokráciának és a jogállamnak, amelynek legitim részei az alkotmányos intézmények és az ellenzék is. Ezt egy évtizedig minden oldal elfogadta. Lengyel értelmezése szerint **a romlás a második évtizedben kezdődött**.

Antall tárgyalási kultúrája „labanc” volt, politikai kultúrája 1867-es, míg pártjáé, az MDF-é kuruc és 48-as. A jogias tárgyalási kultúra működött, Antall hitelesen tárgyalt a hatalomátadásról a Németh-kormánnyal, nem próbálta falhoz szorítani tárgyalópartnerét.

Ami **elmaradt, a társadalmi és a gazdasági konszolidáció, az életforma-megállapodások** Lengyel szerint. Ez vezetett ahhoz, hogy az évek múlásával a társadalom egyre szélesebb rétegei éltek meg **kudarcként a rendszerváltást**. Gyurcsány érzelmileg és indulatilag vezérelt politikája, improvizált megoldásai felborítják a társadalmi megállapodásokat. Orbán pedig erőalapú, egyedi különalkukkal operál, és a nagy társadalmi csoportokat kijátssza egymás ellen.

Elmaradt a bürokratikus egyezés is. Antall tisztában volt a bürokrácia fontosságával és semlegességével, de nem tudott vele mit kezdeni. Horn Gyula 1997 közepéig jól működtette, de miután szétesésűzött a parlamenti hatalom, a koalíció egysége, egymás ellen játszotta ki a gépezet egyes elemeit.

Az Orbán-kormányban 1998-2002 között Surányi György, Járay Zsigmond és Chikán Attila jól összehangolták az MNB, a pénzügyminisztérium és a gazdasági minisztérium tevékenységét, de Orbán már 2001-2-ben kipróbálta, hogy **pretoriánusokat helyez a bürokrácia fölé**. Medgyessy visszatért a kiegyensúlyozott működésre a politika és a bürokrácia között. Gyurcsány azonban megkerülte, illetve egymás ellen játszotta ki az egyes ágakat, illetve ő is előszeretettel nevezett ki

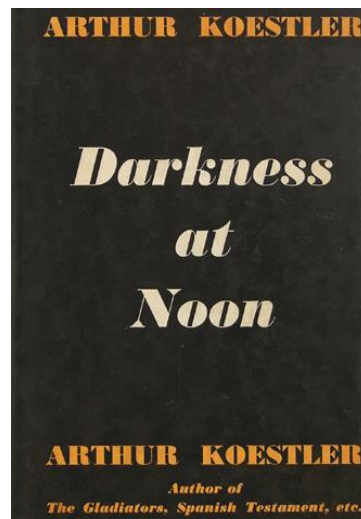
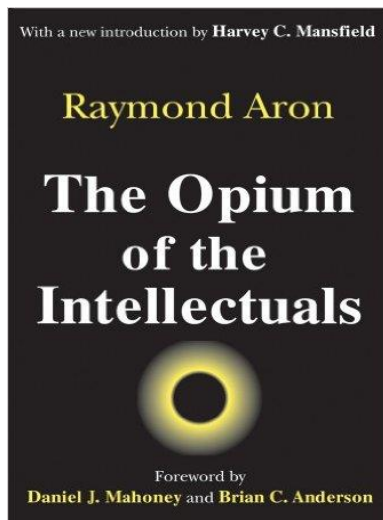
pretoriánusokat. Orbán 2010-től radikálisan és nyíltan szakít a bürokráciával. Az ágazatok irányítása, sőt a törvénykezés is kikerül a hivatali előkészítő munka kontrollja alól.

Az **orbáni életforma-javaslat**, sőt sok esetben életforma-diktátum Lengyel értelmezése szerint életforma-konzervativizmus, és csupán a szavak szintjén keresztény-nemzeti, amelyet még tetéz a kádári **értelmiségellenesség, elitellenesség**. Az orbáni hatalmi formációban **a riválisok ellenfelek, akik könyörtelen politikai, gazdasági, társadalmi blokádnak alá kerülnek**, és anyagi, erkölcsi kivéreztetésük permanens. Nincs tárgyalás, a rezsim büntet és jutalmaz, a felső harmadnak a javak kétharmada jut, a többieknek csupán a terhek.

1989 tavaszán Lengyel László kilépett a magyar politikai átalakulás aktív nyomon követéséből. Megemlíti, hogy ennek fő oka 14 éves kislánya halála, amely nem csupán lesújtotta, de az élethez való viszonyát is átformálta. Majd külföldre ment egy svájci ösztöndíjjal. Az eltávolodás okai között a **publicisztikája** is szerepet játszott. Az *Öt órai teán* sorozatának írásai **szinte minden politikai csoportot**, ellenzékieket, állampártiakat, reformkommunistákat **megharagították**, ezért elfordultak tőle, sőt kitaszították maguk közül.

Ez arra készítette, hogy átgondolja céljait és a morált, amelyet követni szándékozott. **Koestler *Sötétség délben*** egy börtönben játszódó jelenetét idézi, ahol szembesül egymással egy volt cári tiszt véleménye a főszereplő, **Rubasovéval**. A **cári tiszt** meggyőződése, hogy: *„A tisztesség az, ha azt tesszük, amit helyesnek tartunk”*. Rubasov, aki bolsevik, és egy ügyet akar szolgálni, azt vallja, hogy *„a tisztesség az, ha hasznosak vagyunk, minden hűhó nélkül.”*

Koestler könyve éppen arról szól, hogy az utóbbi milyen csapdákat rejt magában. A *„hasznos”* túlságosan manipulálható fogalom. Így lesz az áldozatkész Rubasov a diktatúra megtévesztett kiszolgálója, majd áldozata.

Lengyel a cári tiszttel ért egyet. **Raymond Aront idézi:**

„Az igazi nyugati olyan ember, aki civilizációnkból csak azt a szabadságot fogadja el, amelyet maga a civilizáció teremtett meg arra, hogy bírálhassuk, és csak azzal az eséllyel él, amelyet maga

a társadalom hordoz önmagában arra, hogy jobbá tehesük” (Raymond Aron Az értelmiség ópiuma)

Összegezőként megállapítja: „nyugativá váltam egy – átmenetileg – nyugativá váló társadalomban.”

Az 1989-es események közül Lengyel kiemeli a Nemzeti Kerekasztal Tárgyalások kompromisszumos lezárását, és hosszan foglalkozik az azt követő népszavazással.

Lengyel elveti a négy igenes népszavazást, amelynek szerinte a fő célja az SZDSZ szavazatszerzése volt. Bizonyára így van, de ne feledkezzünk meg a közvetlen céljáról sem: megakadályozni, hogy még a tavaszi szabad választások előtt köztársasági elnököt válasszon az ország. **A közvetlen elnökválasztással szemben elvi kifogásuk volt.** Ez ugyanis ellentmondott a tárgyalások során elfogadott alkotmányos berendezkedésnek, amely a parlament által választott elnök intézménye mellett döntött. Az SZDSZ szerint az egyszeri kivétel rossz kompromisszum volt, amelyet **Antall József kötött az állampárttal az Ellenzéki Kerekasztal felhatalmazása nélkül.** Az SZDSZ és a Fidesz ezért nem írta alá a megállapodást, bár nem is vétózta azt meg, ugyanis nem akarta blokkolni a rendszerváltás menetrendjét.

Az SZDSZ aláírásgyűjtésbe kezdett a népszavazás kiírása érdekében, majd **vehemens antikommunista kampányt indított.** Mindenképpen meg akarták akadályozni, hogy egy állampárti köztársasági elnök kerüljön hatalomra. Ez olyan kompromisszumot vitt volna a rendszerváltás mechanizmusába, amely a lengyel kettős hatalomra emlékeztetett volna. A magyar rendszerváltásnak nem volt sem oka, sem szüksége ilyen hatalommegosztásra.

A kölcsönös ellenszenv is motiválta a kampányt. Pozsgay, a valószínűsíthető győztese az előre hozott elnökválasztásnak, ugyanis már Lakitelken egyértelműen az MDF mellé állt. Része volt abban, hogy az ellenzéki egység felbomlott, és az MDF az MSZMP reformszárnyához közeledve kereste a maga megerősödését. Míg **Pozsgay az MDF-et támogatta, illegitimnek bélyegezte a demokratikus ellenzék, akikkel nem volt hajlandó párbeszédre.** Ugyanakkor lehetővé tette, hogy az MSZMP tagok belépjenek az MDF-be, amíg az még mozgalom volt, a demokratikus ellenzék azonban kívül volt a „szocialista törvényesség”-en.

Ezt a többtényezős politikai harcot az ellenzék két szárnya között az SZDSZ és a szövetségesei, a Fidesz, a kiskgazdák és a szociáldemokraták egy antikommunista kampánnyal élezték ki, és

megnyerték. Az MDF képviselőjében Csengey Dénes a televízió nyilvánossága előtt arra agitálta az állampolgárokat, hogy ne vegyenek részt a szavazáson. Abban reménykedtek, hogy az alacsony részvétel érvényteleníti a voksolást, de **vesztettek. Pozsgay Imréről nem lett köztársasági elnök.** Majd a szabadon választott első országgyűlés az MDF-SZDSZ paktum részeként **Göncz Árpád** volt kispárti politikust, ötvenhatos halálra ítéltet, író és műfordítót, az SZDSZ ügyvivői testületének tagját választotta **köztársasági elnöknek.**

Az **antikommunista kampány**nak persze sok hátránya volt. A **gyűlöletkampány mindig ellenszenves és veszélyes**, mert az emberek legrosszabb ösztöneire alapoz. Az SZDSZ is **megfizetett érte**, hiszen sok olyan híve lett, akiket nem szívesen látott a sorai között, mert nem voltak sem demokraták, sem liberálisok. Sok vele rokonszenvező embert pedig elriasztott. Bokros Lajos, aki párttag volt és a szamizdat *Beszélő* egyik állandó szerzője **Rikárdó Dávid** néven, mélyen megbántódott, elutasította a megbélyegzést, és elfogadta az időközben megalakult MSZP ajánlatát, hogy legyen a párt képviselőjelöltje.

Az SZDSZ úgy is megbűnhődött, hogy **elvesztette a választásokat.** Az MDF nem sokkal, de győzött. A „nyugodt erő” szlogenje sokakat meg tudott szólítani, akik a radikális SZDSZ-től visszahőköltek. És azzal is bünhődött, hogy amikor a jobboldal győzelme után **kiszabadult a palackból az antiszemitizmus, a szélsőjobboldali hőzöngés**, megszaporodtak a bőrfejűek masírozásai, a újnyilas, neonáci hangoskodás, el lehetett gondolkodni azon, megért-e felkorbácsolni az indulatokat.

A palackból kiszabadult szenvedélyek aztán azt a **paradox helyzetet** idézték elő, hogy a választások után két évvel megalakult a **Demokratikus Charta**, amely az MDF kormány állampárti arroganciája, egyes csoportjainak szélsőséges nézetei ellen lépett fel, **egy ernyő alá gyűjtve** a kormány politikájának számos ellenzőjét a liberálisokat, a szocdemeket, a kommunistákat, némelykor a volt munkásöröket és belügyeseket is. Amikor az egyik chartás tüntetésen körülnéztem, az első reakcióm az volt, hogy „*atyaisten, kik közé kerültem*”.

Amikor azután **1994-től együtt kellett kormányozni a szocikkal, Horn mindent megtett, hogy lejárassa a liberálisokat.** A kölcsönös ellenszerv ki tudja, milyen régi volt, de a négy igenes kampány biztosan rátett néhány lapáttal. Horn bele is bukott az áskálódásba (Kuncze Gábornak, a saját kormánya SZDSZ-es belügyminiszterének címezve jelentette ki: „*ami itt van, az nem közbiztonság*”). Annyira azért nem volt profi politikus, hogy személyes ellenszenvét félretéve számoljon, van-e esélye a pártjának győzni a következő választásokon, ha a koalíciós partnerét hitelteleníti. A **szocik talpasai** egyébként országszerte máig gyűlölik a liberálisokat. Ebben

megvan a Fidesszel a közös platform. Az emberek ugyan nem értik, mi az illiberális demokrácia, de azt értik, hogy **a liberálisokat utálni kell**. Ez megy nekik biztatás nélkül is.

Lengyel a négy igenes népszavazást megelőző negatív kampányt tekinti az **ősbűnnek**, amely minden későbbi gyűlöletkampány mintája és gyökere volt, így a tizenöt-husz évvel későbbi Fidesz-kampányoké is, amelyeket a jogállami demokrácia ellen indítottak a parlamentben, az utcán, közvetlenül, vagy szatellitjei segítségével. Azt azonban nem említi, hogy ez a népszavazás akadályozta meg, hogy egy egyszeri kivételnek szánt közvetlen elnök-választás megtörténjen. Bár megjegyzi, hogy Antall, aki ezt a kompromisszumot kötötte, maga sem bánta, hogy nem Pozsgay Imre lett a köztársaság elnöke.

Lengyel azt sem említi, hogy a négy igenes népszavazás tette lehetővé, hogy a parlamenti választások után **Göncz Árpád** legyen az új köztársaság első elnöke, akihez mérhető erkölcsi-emberi minőségű szereplője aligha volt a rendszerváltás utáni magyar politikának.

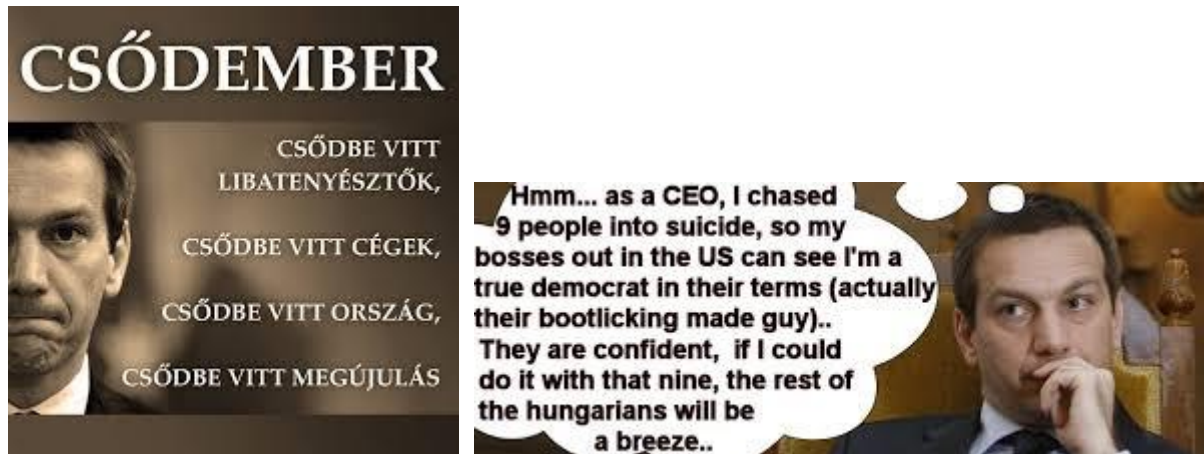
A negatív kampány valóban sok sebet ejtett, és **fájdalmas volt, de nem nemtelen**. Negyven év kommunizmus után egy antikommunista kampány morálisan sem nevezhető indokolatlannak vagy alaptalannak. **Szó sem volt személyek elleni atrocitásokról, zaklatásokról, mint amilyeneket a liberális és szocialista politikusok ellen szervezett a Fidesz** a provokátorai segítségével, akik a megtámadottak testi épségét, személyes biztonságát is fenyegették, emberi méltóságukba gázoltak. Nem is Gyurcsány Ferencet említem, akinek az üldözése a megszállottságig túlfeszített volt, csak **Demszky Gábort**, aki nem volt sem kihívó, sem agresszív politikus, mégsem tudott egy fővárosi március 15.-ei ünnepi beszédet úgy végig mondani, hogy szervezett gyűlölködők csinnadrattája, és számolatlanul a testére hajigált, nyitott esernyőkkel alig kivédhető tojások el ne lehetetlenítették volna az ünnepet.

Vagy Bajnai Gordon, aki szelíd, kulturált európeér volt, mégis minden kampányrendezvényén fizikai zaklatásnak volt kitéve. **Eltorzult arcú gyűlölködők** rágalmazták, kirendelt közmunkások gágogtatták a nekik kiosztott, hónuk alá csapott libákat, baromfi jelmezbe bújt, arcukat elfedő alakok jártak a nyomába, igyekeztek megfélemlíteni. A Fidesz-rendőrség soha egyet sem igazoltatott közülük. **Vajon mindezt a négy igenes népszavazás negatív kampányából tanulták?**

A permanens gyűlöletkeltést, karaktergyíkosságot, negatív kampányt, lejáratást, gátlástalan hazudozást, ellenségkeresést, uszítást, megrontást? Vagy inkább a **Carl Schmitt-i politikaelméletből**, az antiparlamentarizmus, antiliberalizmus, antipluralizmus koncepciójából,

amely örökös ellenség kijelölésével, a jogállam, a normativitás, a heterogenitás, a liberális demokrácia elvetésével tüntet, és mindezt a **finkelsteini módszerekkel** váltja napi gyakorlattá.

AZ ÉN MAGYARORSZÁGOMON

IMF- HITELBŐL SEGÍTJÜK
A BANKOKAT.

A fentiek nem csupán rágalmak és aljas hazugságok, de mint az alábbi mutatja, még gátlástalanul össze is mossák Bajnait azokkal a politikusokkal, akikkel szemben, akiknek a **balközép alternatívájaként** lépett fel a regnáló demokrácia-rombolás ellen egy civil mozgalom hívására:

Lengyel még megjegyzi, hogy a választások éjszakáján, mások szerint egy választási vita után **Kis János nem volt hajlandó kezét fogni Vitányi Ivánnal**, mert párttag, mert kommunista. Ha így történt, ez nem volt kulturált magatartás, nem volt európai. De **vajon ez indította volna el a későbbi szervezett hecc-kampányokat?** Nem említi a **nemzetközi kampányguruk (Finkelstein)** szerepét, még csak nem is utal rájuk, holott **az első szabad választások előtt** már megjelentek a pártok körül. A legaljasabb negatív kampányfogásokat már akkor bevetette az MDF, közvetlen információm van arról, hogy az országos ismertségű és népszerű **Ráday Mihály ellen** is alkalmazták, aki utolsó pillanatig nyeresre állt választókerületében. Az utolsó nap azonban körzete minden postaládába bedobtak egy rágalmazó levelet, amely arról szólt, hogy Ráday a városvédelmet tisztességtelen ingatlanszerzésekre használta.

Lengyel felidézi, hogy **1989 nyarán a lengyel Szolidaritás megnyerte a választásokat** az első félig szabad voksoláson. A felhalmozott hatalmas államadósság 55%-os inflációt gerjesztett. A Nyugat egyértelművé tette, hogy nincs Marshall-segély, helyett az IMF által ellenőrzött sokkterápia van.

Magyarországon megalakult a **második Németh-kormány**, amely kivonta magát a pártpolitikai befolyás alól, és a válságkezelés feladatát vállalta, amelyet olyan szakértők hitelesítettek, mint Surányi György, Békesi László, Kulcsár Kálmán, Kilényi Géza, Sárközy Tamás, Glatz Ferenc és Horn Gyula.

A kormány nyilvánosságra hozta a valós adósságállományt és pénzügyi helyzetet tükröző adatokat, megszorításokat ígért, a fizetőképesség fenntartását és a hatalom békés átadását. Aláírták az IMF szerződést. Mindez, véli Lengyel, az Antal-kormánynak tett szívesség volt (mint ahogy 2010-ben a Bajnai kormány válságkezelése a Fidesznek), mert amikor 1990 tavaszán elkezdődött a tőke menekülése az országból, ki lehetett azt védeni az IMF segítségével.

Karl Popper szerint, akit Lengyel idéz, a szovjet rendszer bukásának oka a **kelet-németek kiengedése** volt az osztrák határon. A kelet-német rezsim válsága ellen pedig Gorbacsov tehetetlen volt. Küldhetett volna csapatokat (voltak itt csapataik), de ez nem volt reális az adott helyzetben. A döntő lökés Magyarországról jött.

Köszönjük Karl Popper, de engedje meg, hogy kételkedjünk.

Lengyel elfogadja ezt az értékelést. Hozzá teszi, hogy a döntést a régi rendszer vezetői hozták, és sem Amerika, sem a SZU, sem Európa nem volt felkészülve rá. Először csak Lengyelországot és Magyarországot akarták elengedni a legszélső politikai határig és a gazdasági függetlenségig. A kimenekülő kelet-németek azonban magukkal rántották az egész régiót és a Szovjetuniót is.

Ennél hihetlenebb érvelést nehéz elképzelni. Itt vannak a szovjet csapatok, a KGB, a kormány és a párt közvetlen kapcsolatban áll Moszkvával, de a Nyugattal is. **Ki hiszi el, hogy nem egyeztettek az oroszokkal, a németekkel, és nyilván az amerikaiak is képből voltak.** A követség nagyon aktív volt ezekben az években (**Mark Palmer** volt 1986-90 között a budapesti nagykövet). Talán csak nem úgy történt, hogy Horn egy reggel arra ébredt, hogy „Na, ma megnyitom a határt a szegény kelet-németeknek.”?! És eszébe sem jutott, hogy megkérdezze az osztrákokat, mit szólnak ahhoz, hogy érvényes úti okmányok nélkül csak úgy beözönlenek tömegek Ausztriába?

Grósz később úgy nyilatkozott, hogy *„Az NDK állampolgárainak kiengedéséről három ember döntött: Németh Miklós, Horn Gyula és jómagam. A párt elnökségét csak tájékoztattuk a tényről, miként utólag a KB-t is. Honeckerrel is beszéltem a hónapok óta húzódó ügyről. Ő azt mondta, megérti helyzetünket, de nem helyesli a lépésünket. Gorbacsovot is informáltam telefonon, ő csak annyit jegyzett meg, hogy ez a mi dolgunk.”*

Olvashatók olyan értesülések is, hogy a Balaton mellett várakozó kelet-németek egy része eleve azért érkezett Magyarországra, mert hallotta egy nyugatnémet rádióban, hogy a magyarok talán megnyitják a határt Ausztria felé.

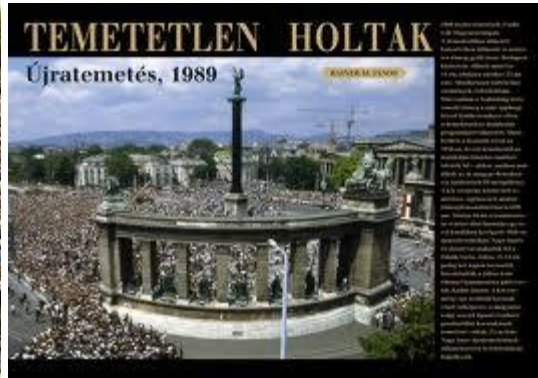
Az 1989 őszi kongresszuson **megalakul az MSZP. Pozsgay** az MDF-esekkel veszi körül magát. Köztársasági elnök akar lenni. **Nyers Rezső** egyedül ül. *„Kapitalizmus lesz, Lengyel elvtárs, és a kapitalizmusnak nincs ránk szüksége. Azért maradok itt, hogy ne maradjanak a baloldaliak egyedül, vezető nélkül, amikor a többiek elmennek.”*- mondta a régi szocdem, aki annak idején segített a pártját szétverni, de a szocdem bélyeget sosem törölhette le magáról. **Németh Miklós** kormányozni akar, a párt nem érdekli. Sőt kijelenti *Az én kormányom nem lesz pártkormány.* A **fiatalabbak** meg elmentek privatizálni.

1989 végén kitört a **román forradalom**. Lengyel szemtanúja volt a tömeg elszántságának, lelkesedésének: *„Ti elkezdtétek, mi folytatjuk! Eu-ró-pa, Eu-ró-pa!”* – kiáltották, mint legutóbb az ukránok.

1989. június 16-án **Nagy Imre és társai újratemetése előtti búcsúztatás** zajlik a Hősök terén több százezer ember részvételével. A Legfelső Bíróság ezzel párhuzamosan **újra tárgyalja a perüket,**

és felmenti őket. Kádár épp ekkor, 1989. július 6.-án, a felmentő ítélet napján hal meg. Több tízezren kísérik utolsó útjára a Kerepesi úti sírkertben.

Lengyel a maga autobiográfikus rendszerváltás történetét ***A történet vége és kezdete c. fejezettel zárja.*** A fejezet mottója egy Tandori-idézet: *Nem az taszít, / hogy úgy volt, ahogy volt, / de az, hogy volt úgy, ahogy volt. / Nem az taszít, / hogy úgy van, ahogy van, / de az, hogy van úgy, ahogy van. / Nem az taszít, / hogy úgy lesz, ahogy lesz, / de az taszít, hogy lesz úgy, ahogy lesz.*” (Tandori: *Nem az taszít*)

Az évtizedes nyugatos vágyak, a 80-as évek reformjai és az 1989-90-es politikai megállapodások és intézmények elég szilárdaknak bizonyultak ahhoz, hogy **egy évtizeden át az országot európai pályán tartsák**, bár valamennyi kormány törekedett arra, hogy kibillentse a hatalmi egyensúlyt mozgásszabadságának növelése érdekében. Az ezredforduló után Lengyel szerint a politikai, a gazdasági és a szellemi **elitek kifogytak szellemi és morális tartalékaikból**. Önértékük mohó kielégítése közben nem törődtek azzal, hogy **a társadalom magára marad**. A jogállam helyén pedig nem maradt más, mint egy **pretoriánus vezérdemokrácia**, korlátlan felhatalmazású vezető és környezete és egy hajtószíjként működő parlament.

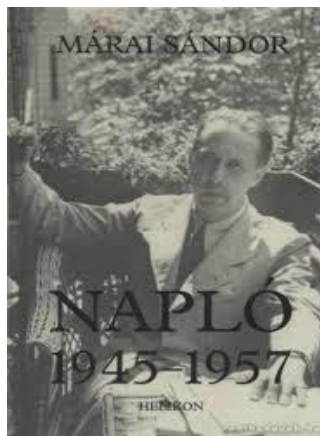

Hogyan és **meddig lehet Európa közepén egy ilyen rezsimet fenntartani?** Lengyel László két példával válaszol. Az egyik egy kérdés: „*Nem gondolta-e helyesen Salina herceg Lampedusa Párducában, hogy **egyesítheted ugyan Szicíliát Itáliával, de minden marad, ahogy van.***”

A második válasz egy hajszállal biztatóbb. „*Vajon egy **Arkansasban vagy Alabamában, Illinoisban vagy Texasban** élő hatvanas liberális 1963-64-ben milyen reményekkel nézhetett jövője elé? A föld leggazdagabb föderációjának volt tagja, a világ leghatalmasabb országának. A kormányzó, a helyi parlament képviselői szabadságharcot vívnak Washingtonnal. Minden intézmény, üzlet, lap, televízió- és rádióállomás az övék. Tökéletes ostoba magabiztossággal választják a múltbélit, az anakronisztikust, a provinciálist, a nyerset és a durvát. Állama nem vált ki az Egyesült Államokból, csak megölték benne az elnököt, a polgárjogi mozgalom hőst, és a nemzeti gárda kíséretében tették buszra az első fekete fiúkat és lányokat, hogy vegyes iskolába mehessenek. (...) Huszonöt év múlva másként lesz.*”

Huszonöt év múlva másként lett. De vajon **2013. június 25. után** is így marad? Nem tudjuk. Az Egyesült Államok Legfelső Bíróságának egy határozata nyomán bizonytalanná vált a szövetségi igazságügy lehetősége, hogy **ellenőrizze az egyes szövetségi államok választási törvényeit.** Korábban kötelező volt az ellenőrzés ott, ahol 1964-ben a nagykorú lakosság felénél kevesebb állampolgár regisztrált a választásokon. 2013 júniusában ezt a területi meghatározást alkotmányellenesnek nyilvánította a Legfelső Bíróság. Új kritériumok elfogadására lenne szükség az ellenőrzés folytatásához. Erre egyelőre nincs kilátás, ugyanis a republikánusok nem támogatják ennek kidolgozását és elfogadását, és jelenleg mind a kongresszusban, mind a szenátusban ők vannak többségben. **Az ellenőrzés hiánya pedig utat nyithat a helyi manipulációknak, a diszkriminációnak,** különösen azokban a déli körzetekben, ahol az afro-amerikaiak vannak többségben.

Lengyel László, mielőtt lezárna a maga rendszerváltásának történetét, **Márai naplójából** idéz. Márai itt azt a három eszmét emeli ki, amelyeknek a jegyében élni, cselekedni, politizálni érdemes: „*akarni kell a többet, a szabadságot, a liberalizmust, és akarni kell a szocializmust, mert szabadság és liberalizmus csak a szocializmus ellenőrzése mellett lehet méltányos és emberszabású.*” (Szocializmuson nem a létezett szocializmust értette, hanem az egyenlő esélyekre törekvést.) Ez a gondolat válasz is lehet a könyv elején Gombár Csaba szöszedetével kapcsolatban is említett több évszázados dilemmára: **hogyan fér össze a szabadság és az egyenlőség.**

Az utolsó mondatokkal pedig visszaérkezünk a kezdetekhez, 1981 decemberéhez, a lengyel szükségállapot kihirdetésének napjához. Az akkor **feltett kérdés 33 év után újra érvényes:** „*(...) lehet, hogy olyan világon és Európán kívüli rendszerben kell leélnem az életemet, amely elviselhetetlen? A végtelen történet (...) visszatalált elejéhez.*”

Lengyel László könyve **személyes tapasztalatokban és kierielt elemzésekben gazdag írás a rendszerváltásról.** Távol áll tőle a szakzsargon, ugyanakkor a tudomány szempontjából is pontos fogalmakkal dolgozik. Szövegformálására a szépirodalomban gyökerező esszé igényessége jellemző. **A politikát, a politikai harcokban születő történelmet, a változásokat mozgató, átélő, elszenvedő embert** elevenné, átélhetővé teszi az olvasói számára. Vannak elfogultságai,

sérelmei, de ezek nem fosztják meg az olvasót attól a szabadságától, hogy a korszak alaptendenciáit, szereplőit a maga értékei szerint értelmezze vagy átértelmezze, hanem éppen lehetőséget adnak erre a számára.

Ars poeticáját így foglalja össze: „*Az én felfogásomban a magyar politika mesefolyam. Szenvedély, varázslat, állatvilág és embervilág összenövése. Kriza János és Benedek Elek, Bartók Béla és Kodály Zoltán. A mesében van boszorkányos intrika, csudálatos karrier, hihetetlen kaland és borzalmas bűntény. Az anekdota és az adoma tilos. A monda és a pletyka tilos. A mesefolyam zárt, csattanóval ellátott történeté gyártása, a politikai szappanopera tilos. Kötelező képzelődni. Oktalan történelmet írni. Kötelező karaktereket és jellemeket, szituációkat és konfliktusokat a maguk egészében látni.*” (349. l.)